PAUL C. JAGOT

HIPNOTISMUL LA DISTANȚĂ

PAUL C. JAGOT

HIPNOTISMUL

LA

DISTANŢĂ

Traducere de TRAIAN NICA

EDITURA „M. DUTESCU” 1992

PREFAŢA

Transmiterea gândurilor prin sugestie mentală Metoda practică de influenţare telepsihică

Există un mijloc sigur de a influenţa pe altcineva de la depărtare sau din apropiere, un mijloc destul de subtil pentru a rămâne neobservat, oricât de profundă ar fi acţiunea invizibilă, căreia de altfel, nimic nu-i este inaccesibil.

Acest mijloc nu este altul decât proprietatea comunicativă, dominatoare şi atractivă a oricărui gând emis intens.

Unii oameni îl folosesc fără să ştie, alţii îl contestă, fără să-şi dea seama că întreaga activitate puternic iradiantă a unei organizări psihice o datorează ascendentului personalităţii lor.

Alţii ar vrea să înveţe a se folosi în cunoştinţă de cauză de această influenţă. Scriu această carte în redactarea căreia predomină, grila pentru claritate, precizie şi simplitate, mai ales pentru aceştia din urmă.

Primele trei capitole expun noţiunile teoretice şi practice ale cunoaşterii a căror perfectă cunoaştere este indispensabilă oricui vrea să încerce, fie de a obţine

fenomenele telepsihice tratate în capitolele IV, V şi VI, fie de a aplica influenţa mentală la una dintre posibilităţile cărora le sunt consacrate capitolele următoare.

După cum se ştie, fiecare dintre noi vine pe lume, mai mult sau mai puţin pregătit pentru acţiunea la distanţă, de aceea cartea noastră îşi propune ca scop să permită acelora care nu sunt prea dotaţi să scoată din aptitudinile lor maximum de efecte şi să le întărească prin antrenament.

Afirm cu toată convingerea că fiecare om cu un pic de voinţă şi atenţie ar putea să aplice în practică învăţătura care urmează.

PARTEA I

Teorii şi procedee

I. Introducere în studiul puterii gândirii

Fiecare om poate să se folosească şi să sufere comunicările şi impunerea gândirii. Influenţa telepsihică este o subsecventă constantă a activităţii afective şi cerebrale. Putem s-o întrebuinţăm în cunoştinţă de cauză.

Realitatea diverselor fenomene de influenţare directă a unui spirit asupra altui spirit a fost excesiv verificată. Nenumărate anchete, simultan desfăşurate în Europa şi în S.U.A. de către unele personalităţi sau

grupări ştiinţifice au permis degajarea dintr-o masă importantă de observaţii că gândurile se comunică uneori spontan de la o persoană la alta, aflate chiar şi la distanţă[1] Mulţi alţi cercetători au încercat, pe de altă parte, cu succes, transmiterea concentrată a imaginilor unui colaborator aflat la distanţă[2].

Executarea ordinelor spuse în gând de către un subiect de experienţă a fost şi ea obţinută. S-a reuşit, în cele din urmă, să se provoace pe neaşteptate, hipnoza, fără ca cel hipnotizat să fie de faţă.

A priori, toate acestea nu par să implice posibilitatea, în general, de a influenţa pe

---

1 vezi la pag. 16 şi 17 referinţele documentare cu privire la cele patru feluri de manifestări telepsihice.

2 idem

cineva prin sugestii formulate în gând: deşi sunt numeroşi, cum sunt cei care s-au dovedit emiţători sau primitori de radiaţii mentale, sunt doar o minoritate.

Să considerăm, oare, din această cauză, comunicarea sau impunerea gândurilor ca daruri excepţionale şi majoritatea oamenilor inapţi să opereze ori să sufere acţiunea telepsihică? Unii specialişti aşa cred. Alţii, nu mai puţin specialişti, susţin dimpotrivă, că orice gând se exteriorizează şi tinde să afecteze, conform cu ceea ce exprimă individul la care ne gândim.

Experienţa, practica m-au determinat, fără nicio rezervă să adopt cea de-a doua părere.

Fără îndoială că repercutarea instantanee, integrală, a unei imagini sau

stări afective ale unui al treilea mai apropiat sau mai distanţat rămâne o chestiune de excepţie. Dintre toate faptele culese, rezultă că asemenea manifestare pare să necesite, din partea emiţătorului, o calitate şi vigoare emoţională singulare.

Cu certitudine, că o sugestie oarecare n-ar putea să impună dintr-odată conştiinţei cuiva care nu oferă unei asemenea revărsări cea mai mare receptivitate. Ceea ce afirm, ceea ce verific, ceea ce atâţia alţii au verificat deja ne arată a dacă repetăm timp îndelungat şi cu insistenţă, sugestia, totul se petrece ca şi cum s-ar proiecta asupra subiectului un puternic flux electric, care independent de el şi în mod gradat, face să predomine în mintea lui dispoziţiile sugerate.

Oricât de străin ar fi faţă de o noţiune, chiar imprecisă a acestei legi, orice individ tenace şi voluntar îşi impune, fără să-şi dea seama, voinţa. Şi tot aşa cum o picătură de apă a cărei cădere repetată face gaură în cheiul fântânii, acţiunea mentală şi a celui mai slab individ poate e timpul să influenţeze şi cele mai neclintite voinţe.

Noi toţi, suntem impresionaţi în sinea noastră de nenumăratele proiecţii psihice pe care fiecare dintre noi le trăim, neştiute, nu numai de oamenii la care ne gândim, de multe ori nişte necunoscuţi, dar şi în afara gândurilor noastre. Acest continuu fenomenism rămâne necunoscut, neobservat, căci mă nu suntem capabili să discernem decât o parte slabă a elementelor a căror confluenţă dă naştere impresiilor

sentimentelor şi convingerilor noastre. Dacă unele din ele vin din afară, ele scapă, fără să vrem conştiinţei.

Astfel, iradierea telepsihică, subsecventă inevitabilă a activităţii afective şi cerebrale, trebuie să fie considerată ca o proprietate firească a spiritului uman.

Dacă nu emite decât rareori aceste comunicări neaşteptate, care au făcut-o simţită, ea nu joacă un rol mai puţin perpetuu şi considerabil în viaţa de toate zilele. Dar câte furtuni au trebuit să treacă peste oameni până să observe prezenţa şi activitatea agentului care le provoca?

Îmi propun să arăt cum se poate folosi în mod deliberat această proprietate a gândului pe care oamenii o folosesc fără să-şi dea seama împotriva lor. Ca să putem să

ne folosim de ea cu profit trebuie să reuşim a stăpâni emiterea gândului, să-i proporţionăm energia, durata, frecvenţa la rezistenţele pe care le opun influxului său caracteristicile morale ale destinatarului.

De altfel, cu oricâtă precizie şi oricât de mult timp ar fi exprimată, o incitare mentală nu conţine decât o slabă vigoare propulsivă. De aici insuficienţa unei reci şi sistematice experimentări de laborator pentru a ne putea da seama de puterea gândurilor. În realitate, emoţiile intense, sentimentele exaltate, dorinţele arzătoare iradiază în modul cel mai eficace invizibila noastră influenţă.

Trebuie, de asemenea, să ştim a condensa, pentru a emite apoi la înaltă tensiune dinamismul cerebral, căreia

dispoziţiile precedente îi dau naştere în adâncul fiinţei şi pe care-l împrăştiem cu uşurinţă dacă nu-i sesizăm puseurile la timp.

Ţinând cont de indicaţiile pe care le găseşte în această carte, orice individ poate realiza condiţiile indispensabile verificării prin el însuşi a realităţii acţiunilor de la distanţă. Tehnica operatorie pe care o vom expune – deja profesată prin vorbe spre satisfacţia unora – rezultă în întregime din cercetările mele.

Am abordat problema de multe ori şi de fiecare dată folosind alte procedee. Aproape în fiecare an, începând cu 1909, când a apărut prima mea lucrare şi până în 1918 – data publicării primei ediţii a cărţii mele – Metodă ştiinţifică modernă de hipnotism –

concepţia mea a evoluat mereu prin experienţele pe care le-am făcut.

În scopul de a nu influenţa prin cele publicate şi pe alţii, mă abţin să dau citate. Dar pentru a veni, totuşi, în sprijinul cititorului şi pentru a-mi susţine afirmaţiile, fără să-i oblig pe cei ce doresc să se adape şi la alte izvoare la cel oficial mai ales – ţin să-i numesc pe principalii clasici ai problemei. Iată-i în ordine alfabetică. Voi preceda cu litera *„a”*. cărţile referitoare la telepatie, telesterie, televiziune, teleaudiţii spontane; cu litera *b* pe acelea care tratează problema transmiterii concrete a imaginilor; cu c documentele publicate cu privire la sugestia mentală impusă unor subiecţi treji sau hipnotizaţi; cu *d* contribuţiile la studiul hipnozei provocate dintr-odată printr-o

stare de concentrare şi în sfârşit cu *e* operele de aplicare practică.

c) Atkinson – Forţă – Gândire. Acţiunea şi rolul ei în viaţă. Paris 1904.

e) Besant (Annie) – Puterea gândului, stăpânirea lui, cultivarea lui. Paris 1905.

d) Boirac – Psihologie necunoscută. Paris 1913.

d) Boirac – Viitorul ştiinţelor psihice. Paris 1914.

c) Bourru şi Burot – Sugestia mentală şi variaţiile personalităţii. Rochefort 1895.

c) Aurville (Hector) – Telepatie. Telepsihică. Paris 1915.

a, b) Flammarion (Camille) – Moartea şi misterul ei. Paris 1920.

e, e) Guaita (Stanislas de) – Cheia magiei negre. Paris 1897.

a) Gurney, Myers şi Podmore – Halucinaţii telepatice. Paris 1891.

c) Ingalese (Richard) – Istoria şi puterea spiritului. Paris 1913.

c) Joire (Dr.) – Fenomenele psihice supernormale. Paris 1912.

c) Leadbeater – Gândul, puterea lui, folosirea lui. Paris 1910.

d) Marillier – Acţiunile mentale la distanţă. Revue Philosophique aprilie 1897.

a) Maxwell – Fenomenele psihice. Paris 1914.

e) Mulford – Puterile voastre. Paris 1895.

b, c) Ochorourez – Despre sugestia mentală. Paris 1889.

a, b, c) Perronet (Dr.) – Forţa psihică şi sugestia mentală. Lows-Le-Saunier 1380.

b, c) Richet (Ch.) – Sugestia mentală şi calculul probabilităţilor. Revue philosophique, decembrie 1881.

d) Richet (Ch) – Somnambulismul la distanţă fără ştirea subiectului. Revue philosophique, aprilie 1883.

c) Richet (Ch) – Tratat de Metapsihică. Paris 1896.

e) Rochas (A. de) – Exteriorizarea motricităţii. Paris 1896.

e) Segno – Legea orientalismului. Los Angeles 1916.

a, c) Sermyn (Dr. de) – Contribuţii la studiul despre facultăţile mentale tăgăduite. Paris şi Geneva 1911.

e) Societatea cercetărilor psihice de la Chicago – Citirea şi transmiterea gândurilor, Paris.

e) Turnbull – Magnetism personal. Paris 1904.

c) Wareollier – Telepatia. 1921, Paris.

Se va consulta, de asemenea, cu folos, colecţia Analelor ştiinţelor psihice.

II. Ce trebuie să ştim înainte de a începe experienţele.

Analogiile T.S.F. cu telepsihia – Acordul radiofonic şi acordul mental. Sintonismul şi receptivitatea spontană. Superioritatea tonului de mişcare şi impunerea gândurilor. Necesitatea unei stări speciale, a unei emisiuni prelungite şi mereu nouă. Impregnarea gradual modificatoare. Legile acţiunilor mentale la distanţă. De claritatea imaginilor sugerate depinde conformitatea

şi efectele intenţiei. Vigoarea propulsivă a acestora este proporţională cu aviditatea care se încearcă faţă de aşteptări şi intenţii. Intenţia eficace prin ea însăşi. Psihologia unei experienţe clasice. Determinarea periodică a stării eficiente. Necesitatea unei elaborări şi a unei condensări sistematice a energiei psihice.

Ipoteze provizorii admise pentru a explica telefonia fără fir păruseră aberante cu un secol în urmă. Când în zilele noastre, cu un dispozitiv fixat într-un anumit cadru, ascultăm într-o cameră închisă un concert a cărui emisiune traversează spaţiul şi materia densă, admitem fără nicio împotrivire că undele radiofonice se transmit prin ondulaţie, printr-un agent destul de subtil care interpenetrează toate

corpurile.

Fie că-l numim eter sau altfel, el există şi este vorba de un mijloc susceptibil de a pătrunde în toate lucrurile la infinit şi de a conduce undele radioelectrice.

În acelaşi fel probabil – dacă nu chiar identic vor fi explicate într-o zi fenomenele telepsihice, fapt care se va corobora, de altfel, cu o teorie profesată încă din antichitate de discipolii ştiinţelor oculte. Totul se petrece, într-adevăr, ca şi cum, scăldate şi impregnate de un ocean invizibil fluidic fără margini, sufletele noastre s-ar găsi într-o permanentă comunicare.

Un copil care are popularul dispozitiv cu galenă învaţă imediat să regleze butoanele, făcându-l sensibil la orice lungime de unde. El îl acordează, astfel, la tonul vibraţiilor

transmise prin postul emiţător pe care vrea să-l asculte şi, odată acordul stabilit, receptorul reproduce toate comunicaţiile emise sintonie cu acest acord. Ceva asemănător se petrece între doi indivizi pe care intimitatea lor, asemănările, dragostea lor mutuală i-au acordat mental. Gândurile unuia impresionează creierul celuilalt comunicându-i tonul lui de mişcare care va trezi în el aceleaşi gânduri. Acest fenomen se înfăptuieşte uneori cu o asemenea instantaneitate, cu o asemenea vigoare, şi precizie, încât gândul unuia se reflectă integral în spiritul celuilalt chiar în clipa emiterii lui. Citind miile de observaţii, culese în ultimii cincizeci de ani, constatăm cu precizie faptul că cele mai remarcabile comunicări telepsihice au loc între persoane

foarte apropiate.

Să presupunem acum că vrem să acţionăm nu asupra unui individ irotonic, ci indiferent şi heterotonic. În lipsa acestei receptivităţi spontane care, singură, permite comunicarea propriu-zisă a gândului, va fi de ajuns să realizezi prin sine însuşi un ton de mişcare psihică superioară ea forţă aceluia al subiectului. Acest ton de mişcare va antrena puţin câte puţin propriul ton. El se va impune în faţa lui. Emisiunea va trebui deci să se efectueze cu o energie deosebită şi cu o lungă insistenţă. O singură şedinţă este rareori de ajuns ca să-ţi impui dispoziţiile. Va trebui aşadar, aproape în toate cazurile să se repete zilnic acţiunea pe o perioadă mai mare sau mai mică. La urma urmelor este de la sine înţeles că dacă ne

adresăm unui teren psihologic puţin compatibil cu obiectul sugestiilor, acestea nu-l vor modifica decât gradual cu preţul unor mari şi repetate eforturi.

După câte se pare în India există adepţi ai acestei doctrine care se cheamă yoga, al căror ascendent asupra uneia sau mai multor persoane se stabileşte în câteva minute. Aceşti experimentatori reuşesc, fără să lase a se vedea în aparenţă efortul pe care-l fac, să halucineze o mulţime de oameni. Lumea are impresia că asistă la o scenă înfricoşătoare şi în realitate nu se petrece nimic. Acelaşi miraj induce în eroare pe fiecare spectator. Latitudinile orientale ar favoriza oare acest gen de fenomene? Cei ce practică yoga se bucură de facultăţi dezvoltate, din generaţie în

generaţie printr-un exerciţiu neîntrerupt? Repetând într-una aceleaşi experienţe ajung oare la o virtuozitate deosebită? Nu ştiu, dar în Occident, analele psihismului n-au înregistrat până acum repercusiuni telepsihice atât de instantanee.

Iată ce se întâmplă probabil când se acţionează:

— Un prim val ondulator ajunge la subiect şi reacţionează în mod neaşteptat şi insensibil şi fără ca el să-şi dea seama asupra elementelor moralului său cărora operatorul încearcă să le substituie alte elemente. Slabei împrejurări obţinută prin acest val se adaugă efectele succesive a douăzeci, treizeci, o sută de noi emisiuni. Combinându-se cu gândurile subiectului, elementul sugerat care ajunge în felul

acesta la el îl modifică mai întâi în mod nesemnificativ, apoi stârneşte în adâncurile inconştiente ale psihismului său inferior, divers? consideraţii până atunci străine activităţii acestuia din urmă. Aceste consideraţii mereu dezvoltate sub impulsul periodic al iradierilor operatorului, evoluează puţin câte puţin şi prezintă cu fiecare zi care trece o conformitate mai precisă cu obiectul final al sugestiilor.

Rezumând, influenţa exterioară după ce a atins uşor, a afectat şi apoi impregnat din ce în ce mai apreciabil spiritul, sfârşeşte prin a predomina.

Să definim acum condiţiile de eficientizare ale acţiunii telepsihice.

Legile telepsihiei

Legea nr. 1 – Este bine ca prin imagini şi nu prin vorbe să exprimăm ce vrem să sugerăm. Trebuie deci să ne imaginăm ceea ce am vrea să aibă loc.

Legea nr. 2 – Conformitatea efectului cu intenţia se operează direct în funcţie de precizia imaginilor iradiate.

Legea nr. 3 – Vigoarea propulsivă a unei emisiuni telepsihice este proporţională cu dorinţa de a realiza ceea ce căutăm sau în general, cu dorinţa pe care o avem de a afecta subiectul.

Legea nr. 4 – O singură emisiune pe zi de o durată X este mai eficace decât două emisiuni de o durată respectiv x/2.

Legea nr. 5 – Fiecare emisiune corectă modifică, mai mult sau mai puţin sensibil,

dispoziţiile morale ale subiectului în funcţie de intenţiile operatorului.

Legea nr. 6 – Modificarea subiectului se face simţită pe măsură ce emisiunile se înmulţesc.

O comparaţie foarte simplă ne va ajuta să înţelegem mai bine principiile esenţiale; al doilea şi al treilea.

Să ne imaginăm o lanternă magică pusă în faţa unui ecran. O aprindem şi strecurăm în spatele obiectivului o placă de proiecţie. Ea se va înscrie aici, vizibilă în cele mai mici detalii cu două condiţii:

a) – marginile ei să fie exacte;

b) – lumina să fie destul de puternică.

Cu o placă imperfectă, nici de la cea mai puternică lanternă nu vom obţine o

proiecţie clară. Astfel spus, perfecţiunea clişeului ar apare cu greu sub razele unei lumini slabe şi tremurătoare.

În telepsihie, elanul interior este lumina proiectată; imaginea mentală este placa generatoare. Este bine aşadar să acordăm cea mai mare atenţie constituirii imaginilor pe care vrem să le comunicăm şi mai ales acelora a căror predominanţă sugestivă am vrea s-o impunem printre gândurile obişnuite ale cuiva. Dacă nu vizualizăm cu multă precizie fazele succesive ale unei modificări morale şi nu vom obţine decât nişte dispoziţii mai mult sau mai puţin divergente ale celor care ar satisface pe deplin, şi, dacă ar fi vorba de sugestia unui act, impulsul intenţionai nu ar fi fidel urmat.

Dar nici reprezentările mentale cele mai

minuţios definite, nu antrenează prin ele însele decât nişte efecte schiţate. Pentru a le propulsa în mod energic, avem nevoie de irezistibilul elan al unei imperioase voinţe, al unei emoţii puternice sau al unei dorinţe puternice. Dorinţa pură şi simplă are aceeaşi influenţă, dacă este clară şi precisă ca şi concentrarea gândurilor într-un mod pur cerebral, aşa cum este descrisă în anumite manuale.

Şi am observat ceea ce precede pentru prima dată, cu cincisprezece ani în urmă, à propos de experienţa binecunoscută, care constă în a obliga pe cineva să întoarcă capul dacă-l priveşti cu insistenţă în ceafă.

Cu mulţi ani în urmă mi s-a întâmplat ca tuturor celor care au încercat această experienţă – să-mi fixez privirea şi atenţia

timp de zece sau cincisprezece minute asupra cuiva fără niciun rezultat.

Într-o seară însă, în timp ce privirile mele rătăceau distante, au fost atrase în timpul unui spectacol, de ceafa şi umerii unei spectatoare a cărei faţă mi-a inspirat pe loc cea mai vie curiozitate.

În timp ce-i cântăream trăsăturile, imaginându-mi şi dorind să văd chipul suav, care le împărţea cu dărnicie, obiectul contemplării mele a manifestat o evidentă agitaţie. Regiunea vizată a început să tremure uşor. O mână încerca să înlăture contactul iritant. În sfârşit, capul s-a întors brusc... Şi sunt convins că şi străina intuise cauza tulburării sale după felul în care m-a privit. În aparenţă neînsemnat, acest fapt conţinea toată substanţa învăţării enunţate

mai sus. Vigoarea propulsivă a emisiunilor telepsihice este proporţională cu dorinţa pe care o încerci ca urmare a efectului lor. Principala lor condiţie de eficienţă nu este altceva decât aspiraţia imperioasă la rezultatul căutat. Astfel excitarea centrului emoţional se comunică centrului cerebral care vibrează activ şi iradiază la rândul său alte vibraţii cu forţă.

Dificultatea constă în a determina periodic, la momentul oportun această stare vehementă, a o menţine atât cât este necesar, apoi a o anula până la şedinţa următoare căci persistenţa ei ar epuiza rapid. Adepţii acestui ermetism depăşit care se numeşte goelic au înţeles acest lucru, cu secole înainte, pentru că formularele lor cele mai învechite abundă cu reţete de

doctorii din miere şi filtre pe bază de excitanţi psihici – efective dar şi periculoase. Eliphas Levy ne spune în ritualul Marii Magii că pentru a înfăptui minuni trebuie să depăşeşti condiţiile obişnuite ale omului, să fii abstract prin înţelepciune sau exaltat până la nebunie. Insuficient de evoluaţi pentru a atinge imediat serenitatea abstractă, dar şi grijulii de a evita toxicele care dezechilibrează, ne vedem obligaţi să ne folosim de mijloace compatibile cu posibilităţile noastre. Aceste mijloace constau în a observa condiţiile unei abundente elaborări de energie psihică şi în a reţine în sine, în a acumula sau a condensa această energie pe măsura elaborării ei, încetinindu-i cât se poate debitul. Se creează astfel o puternică

tensiune de exteriorizare care duce la paroxism, intensitatea voinţei, dorinţei, sentimentelor, aspiraţiilor, poftelor şi lăcomiilor[3].

Fie că este vorba de a transmite un mesaj mental unui colaborator capabil de o voluntară pasivitate receptivă de a sugestiona prin gânduri un subiect în stare de veghe sau în a doua stare, de a provoca somnambulismul artificial la distanţă sau de a influenţa dispoziţiile morale ale unei a treia persoane, imaginaţia metodică şi precisă a rezultatului şi dorinţa de a-l obţine constituie cei mai importanţi factori de succes.

---

3 Acest din urmă cuvânt este acceptat în general în sens peiorativ. Eu îl folosesc aici cu un sens mult mai larg. Există lăcomii legitime, care merită să fie resimţite şi să se manifeste cu o vigoare mentală concentrată, dacă ţinem să ne atingem scopul. Trebuie să merite osteneala, meritul, valoarea intrinsecă fiind dublată de o poftă echitabilă dar hotărâtă dacă vrem să obţinem ceea ce vrem.

În scopul de a dispune de rezerva energetică indispensabilă obiectivizării lesnicioase a imaginilor şi vigorii propulsive a emiterii lor trebuie să observăm că în viaţa de toate zilele există anumite reguli pe care le voi defini. Ele cer un efort atent de autostăpânire. A reuşi acest efort înseamnă de a cuceri prerogativa, de a face să se mişte în voie acel agent subtil pe care-l au toate fiinţele necuvântătoare: gândul. Să ne dirijăm gândurile şi să le stăpânim efectele. În loc să le suportăm şi pe unele şi pe celelalte. După ce s-a gândit bine la ceea ce acest lucru implică, nimeni nu va ezita.

III. Instrucţiuni practice generale pentru a influenţa pe cineva fără ca el să-şi dea seama

Consideraţii preliminare. Ce trebuie să aflăm mai întâi – construirea imaginilor mentale – Elaborarea şi condensarea energiei psihice – Disponibilizarea – Raport – Emisiuni – Recuperări şi destindere.

Consideraţii preliminare

Circumspecţia, continuitatea în idei şi precizia gândurilor par să fie puţin frecvente la caracterele vibrante, impetuoase, voluntare.

Invers, spiritele circumspecte, cu judecată, precise au rareori o fire înflăcărată. În privinţa rarilor indivizi care întrunesc vigoarea persistentă a voinţei şi definiţia minuţioasă a ceea ce vor, aceştia

nu au nevoie de o practică specială pentru a-şi transmite gândurile la distanţă. O fac în mod inconştient, datorită predispoziţiilor înnăscute, aflându-se spontan în condiţiile cerute pentru acest lucru. Cea mai mare parte a oamenilor nu pot decât momentan să realizeze printr-un efort metodic condiţiile indispensabile comunicării şi, mai ales, impunerii gândurilor. Esenţialmente, acest efort vizează, pe de o parte, construirea conştientă a imaginilor exact expresive, a ceea ce s-ar vrea sugerat, iar pe de altă parte, vizează disponibilizarea unui potenţial de energie psihică suficient pentru a provoca emiteri eficace.

Primele măsuri ce trebuie luate

Când suntem hotărâţi să ne folosim de acţiunea la distanţă, trebuie să ne facem un plan de muncă amănunţi: şi să adunăm la un loc toate indicaţiile susceptibile de a ne fi de folos.

În ceea ce priveşte tentativele de comunicări puse la cale, de sugestia mentală pe subiecte de experienţă sau de obţinerea hipnozei prin concentrarea spiritului, ne vom referi la ele în capitolele IV, V şi VI, în care sunt expuse toate hotărârile ce trebuie luate pentru fiecare încercare.

Când este vorba să influenţăm pe cineva, fără ştirea lui, pregătirile, trebuie să fie considerate ca bază a succesului şi îndeplinite cu cea mai mare grijă. Iată în ce constau:

1. Să ştim exact timpul de care putem dispune în fiecare zi, ca să ne ocupăm de ceea ce ne-am propus. Mai puţin de o oră ar fi insuficient. Două ore este timpul cel mai potrivit. Să alegem de preferinţă orele dinaintea culcării.

Acest prim punct lămurit, să începem în ordinea pe care o vom enunţa, lămurirea celorlalte;

2. Să analizăm cu atenţie psihologia individualităţii asupra căreia vom acţiona. Vom observa imediat că la fiecare emitere trebuie să ne reprezentăm mental imaginea subiectului cu scopul de a stabili o legătură cu el. Prin imagine, a se înţelege nu numai contururile exterioare, expresia feţei, atitudine, gest, dar şi noţiunea vie a

personalităţii morale.

Dacă am trăit mai mult sau mai puţin în preajma ei, vom face apel, pentru a-i inventaria caracteristicile, la observaţiile pe care ni le-a furnizat. Vom putea supune scrisul analizei unui grafolog, dar acest lucru ar fi mult mai greu decât a ni-l imagina altfel decât este, mai ales dacă ceea ce am vrea să obţinem de la el ar necesita o modificare considerabilă a dispoziţiilor sale.

3. Să definim foarte precis scopul acţiunii pe care o întreprindem, cu toate subsecvenţele ei. Să ne dăm seama de dispoziţiile morale în care ar trebui să se afle subiectul pentru ca el să gândească şi să acţioneze după cum dorim. Cât este de departe de acestea? Care-i sunt impresiile,

emoţiile, gândurile pe care, dacă le-ar trăi l-ar influenţa în sensul pe care-l vrem.

4. După ce am apreciat distanţa dintre dispoziţiile actuale ale subiectului şi cele în care ar trebui să fie pentru a gândi şi a acţiona după cum vrem, să avem în vedere evoluţia graduală de la unele la celelalte.

5. Să materializăm în imagini cinci sau zece etape ale acestei evoluţii. Exemplu: de la animozitate la simpatie.

a) atenuarea uşoară a animozităţii; b) atenuarea aproape totală; c) indiferenţă; d) veleităţi de simpatie; e) simpatie.

6. Să ne concentrăm atenţia asupra primei etape. Să încercăm a ne figura subiectul aşa cum ar fi dacă ar fi parcurs-o. Să căutăm toate consideraţiile susceptibile, odată ce i-au fost transmise, telepsihice, de

a transforma dispoziţiile sale prezente conform acelora care caracterizează sfârşitul primei etape.

7. Să procedăm la fel şi în celelalte etape.

8. Să afectăm, pe baza planului de lucru, una, două, zece, şedinţe emiterii sugestiilor necesare înfăptuirii primei etape; una, două, zece şedinţe celei de a doua etc... Această evaluare oricât de provizorie ar fi de altfel, necesită o anumită practică şi puţină perspicacitate. Principalul scop este de a construi o reprezentare complexă a realizării pe care vom încerca s-o obţinem. Această muncă cere reflecţie. Departe de a provoca o întârziere, timpul consumat cu meditaţia calmă şi reculeasă a unui plan, constituie ca început de acţiune o primă şi

formală notificare mentală, o orientare a tuturor aptitudinilor pe care le posedăm spre o intenţie deliberată şi clar formulată. De aceea este preferabil să efectuăm fără ajutor această pregătire. Un sfat clar poate ajuta în mod considerabil pe debutant să-şi ordoneze eforturile, dar el nu va reuşi să-l scutească, fără inconveniente, de inaugurala concentrare a mijloacelor sale psihice.

Suntem sigur în raport telepatic continuu cu toţi cei pe care-i cunoaştem, dar acest raport se afirmă faţă de fiecare din momentul în care ne gândim mult, atent la el. Pregătirea care precedă acest moment este importantă din acest punct de vedere. În timp ce ne străduim să obţinem acest lucru, receptivitatea mutuală a operatorului

şi subiectului începe să se precizeze. Aşa se explică faptul că primul percepe aproape întotdeauna, în timpul lucrului, vibraţiile provenind din activitatea mentală a celui de-al doilea, a cărui intimitate psihică îi devine atunci sensibilă. Astfel o mamă poate să perceapă de la distanţă emoţiile, frământările, suferinţele copilului spre care-şi îndreaptă gândurile.

Construirea imaginilor

Patru feluri de imagini sunt, în principal, necesare pentru orice acţiune telepsihică: a subiectului; a îndeplinirii dorinţei, a efectelor succesive pe care acţiunea trebuie să le declanşeze şi în cele din urmă acelea ale subiectului care trăieşte impresiile,

emoţiile, ideile expresive ale acestor efecte. După efortul preliminar definit în paragraful precedent, se va consacra deci un anumit număr de şedinţe construirii imaginilor la fel de precise şi cât mai vii posibile.

Pentru a înţelege mai bine în ce constă o imagine satisfăcătoare este de ajuns să ne amintim de familiarele noastre incursiuni în domeniul halucinant al visului.

Când în vis vedeţi un prieten, această imaginară întâlnire prezintă astfel un crâmpei de realitate încât vă produce aceeaşi impresie ca o întrevedere materială. Or, imaginile necesare în practică telepsihică trebuie, deşi voluntar formate, să posede acelaşi crâmpei de realitate şi de persistenţă ca acelea ale viselor. Când vreţi să impuneţi voinţa cuiva, trebuie, mai întâi

să vi-l imaginaţi, îndeplinindu-vă dorinţa. Prima imagine se foloseşte încă de la începutul fiecărei emiteri şi până la sfârşit; cea de-a doua se suprapune peste prima, după evocarea succesivă a tuturor imaginilor intermediare, descrise în paragraful precedent.

Această cinematografie cerebrală nu se improvizează întotdeauna cu uşurinţă chiar în clipa emiterii. În plus, avem tendinţa de a o lăsa să devieze în multiple incidente. De unde necesitatea de a exercita cu grijă din timp compunerea unei întregi serii de imagini expresive ale subiectului, ale modificărilor sale progresive, ale ideilor sau impresiilor pe care le credem de natură a o afecta, până la urmă a fazei finale, a realizării dorinţei noastre.

La început, construirea imaginii este laborioasă. Formele evocate prind greu contur, sunt lipsite de ansamblu, de coeziune, de precizie şi dispar imediat ce-au fost schiţate. Dar dacă persistăm atent şi repetăm de mai multe ori încercările, progresul nu va întârzia să apară şi uşurinţa cu care o vom construi va fi mai mare de la o zi la alta. Ne putem de altfel exersa, cu titlu de antrenament:

1. Să încercăm a ne reprezenta, cu cea mai precisă conformitate faţă de modelul lor, obiecte mai întâi foarte simple, apoi altele mai complexe.

2. Să prelungim durata fiecărei reprezentări.

Elaborarea şi condensarea energiei psihice

Sângele constituie, ca să spunem aşa, materia primă din care un mecanism încă obscur elaborează dinamismul nervos, motor al tuturor funcţiilor, mai ales al celei cerebrale. Când un sânge bogat şi pur irigă creierul ne gândim activ şi puternic. Asta înseamnă că recunoaştem importanţa din punctul de vedere care ne preocupă, al alimentării, respiraţiei şi circulaţiei. Dietetica raţională, higiena respiratorie şi vasculară se impune tuturor experimentărilor. Considerând organismul ca generator al forţei care iradiază în timpul emiterilor mentale, echilibrul fiziologic apare ca o condiţie primordiale, a unei

elaborări energetice suficiente.

Una înseamnă să elaborezi, alta să condensezi, să acumulezi – pentru a dispune în momente potrivite – dinamismul nervos. Să nu uităm, mai întâi, că reîncărcarea acumulatorilor noştri interni (plenul) se efectuează în timpul somnului de noapte. Când somnul este normal, trezirea este însoţită de o senzaţie de perfectă stare şi de o nevoie de activitate, căci acumulatorii fiziologici reîncărcându-se puternic tind să exteriorizeze energia pe care o conţin şi această tensiune împinge individul la a se consuma – în mod util sau dezordonat. Deci, a dormi bine înainte de toate, dar şi a evita în caz de nesomn o risipă inutilă, nu numai a evita agitaţia, surmenajul, dar mai ales a încerca reducerea la minimum a energiei

nervoase cerută de viaţă. Pentru aceasta este bine să ne supraveghem fără încetare, să acţionăm mai conştient, reprimind orice spontaneitate, orice expresivitate. Gânduri, cuvinte, gesturi, ocupaţii zilnice, totul trebuie să se supună criteriului constant al unei strânse supravegheri, care va îndepărta lucrurile inutile şi dezordinea de orice fel.

Orice impuls către o manifestare exterioară, orice chemare interioară către o satisfacţie senzorială, emotivă sau cerebrală este dovada unui puseu al dinamismului nervos care caută să se exteriorizeze. A ceda impulsului sau a-şi satisface dorinţa, înseamnă a risipi, fără folos acea energie pe care dimpotrivă, trebuie s-o înmagazinăm. De fiecare dată când din zăpăceală sau

indiferenţă cedăm, rezervele nervoase se micşorează. De fiecare dată când se înăbuşă spontaneitatea, se reţine în sine o unitate de energie care se adaugă deja la rezerva existentă. Respectarea acestei elementare noţiuni de educare psihică are o importanţă fundamentală pentru cei care vor să practice cu succes acţiunea de la distanţă. Acesta este, de altfel, prin excelenţă remediul pentru orice atonie fizică sau morală.

Disponibilizarea

Toată lumea cunoaşte efectul stimulant al ceaiului, cafelei şi alcoolului consumat cu măsură. Aceste substanţe sunt comparabile cu nişte cecuri pe care le obţii vânzându-ţi

propria energie nervoasă; ele sustrag din plex o parte a puterii care se află aici înmagazinată. Dinamismul astfel eliberat va reface imediat sursa de energie. În afară de aceasta el sporeşte pe moment activitatea cerebrală.

Dacă întrebuinţarea de obicei a excitanţilor se opune condensării, folosirea lor excepţională, imediat înaintea unei emiteri este indicată căci în acel moment, este vorba nu numai de a acumula energie ci de a dispune de potenţialul păstrat în rezervă, de a-l face să treacă din starea statică în cea dinamică, de a-l lăsa să năvălească în creier, care-şi va reţine pentru hrana lui atât cât îi trebuie ca să vibreze intens. Este momentul în care se vor declanşa cele mai puternice puseuri

centrifuge în care se va emite cu forţă.

După ce a fost consumat excitantul ales, trebuie să se înceapă în a orienta gândurile spre obiectul emiterii, rememorându-ne toate motivele interesului purtat, rezultatului acţiunii întreprinsă la distanţă, evocând toate imaginile expresive ale acestor motive.

Altfel spus, când se ajunge la o anumită dispoziţie, simţim că nu trebuie să lăsăm a ne scăpa două ocazii principale.

a. Când ideea, imaginea uneia dintre satisfacţiile trăite, dacă dorinţa pe care o avem se va îndeplini, ne vine în gând.

b. Când imaginaţia evocă una dintre consecinţele neplăcute ale nerealizării dorinţei.

În primul caz, simţim puternic în ce

măsură deţinem ceea ce dorim. În al doilea, ne temem, suntem iritaţi, suntem plini de revoltă.

Aceste mişcări interioare, de obicei spontane, trebuie să le suscităm voluntar, amintindu-ne de începutul fiecărei şedinţe, cu scopul de a face ca tensiunea volitivă să atingă cota maximă. Dacă ne e teamă că în acel moment memoria noastră este rebelă sau incompletă, atunci este bine, ca în orele – care-l preced, să notăm în fiecare clipă când apar imaginile A şi B.

În felul acesta vom fi în stare să le reconstituim pe loc din emitere cu ajutorul notelor luate. Fiecare reducere a impresiei astfel obţinută va contribui la exaltarea spiritului, la declanşarea din cele mai adânci ascunzişuri ale conştiinţei ale unor

puternice impulsuri volitive şi dominatoare.

În cursul încercărilor preliminare, ar trebui deci, să căutăm şi să notăm toate consideraţiile susceptibile de a forma imaginile de tipul A şi B. Această căutare necesită o serie de meditaţii speciale pe care le orientăm retrasându-ne expunerea cazului, apoi evaluând succesiv toate turnurile pe care le pot lua evenimentele.

Raportul

Diversele practici care le precedă contribuie la stabilirea între subiect şi operator a unui raport psihic deosebit. După mine acest raport devine integral îndată ce experimentatorul şi-a format imaginea mentală a subiectului. În fiecare şedinţă,

îndată ce se realizează disponibilizarea, urmează precizarea acestei imagini, evocarea tuturor impresiilor distribuite prin prezenţa reală a subiectului, reprezentându-le într-un mod viu şi eficace. Starea de încordare cerebrală în care ne-am aflat în prealabil, facilitează formarea imaginilor şi le dă o formă, culoare, însufleţirea pe care le-au trăit pentru ca să ne facem o idee despre ele. Întunericul şi liniştea favorizează această muncă. Unii au recomandat alegerea acestor momente în timp ce subiectul doarme. Fără să fiu convins de importanţa acestui moment, sunt de părere că nimic nu trebuie neglijat şi că somnul poate spori receptivitatea. Acţiunea mentală mi se pare totuşi a afecta subconştientul receptiv în stare de veghe ca

şi în somn. Dacă ipoteza mea este exactă, putem la fel de bine să sugestionăm mental pe cineva în orice moment. Lucrul pe care l-am practicat şi de care sunt sigur este că, indiferent de oră, din clipa în care imaginea precisă a unei fiinţe apare pe ecranul imaginaţiei, tot ceea ce veţi gândi atâta timp cât persistă va fi în mod apreciabil influenţat de ea. Folosesc verbul a compara cu intenţie, căci formând imaginea abductoare, se convocă realmente un substrat invizibil al subiectului, care tocmai s-a expus în câmpul de acţiune al evocatorului.

Citim în cărţile vechi, că pentru a influenţa gândurile cuiva este de ajuns să-i fixăm fotografia sugestionându-l. Aşa ceva se mai practică uneori. O fotografie nu

creează totuşi nicio legătură; cel mult ea poate să ne ajute memoria în cursul formării imaginilor. Numai negativul păstrat într-o cutie închisă ar putea constitui o bază secundară de conexiuni din cauza impregnării magnetice a stratului protector. De asemenea, toate obiectele saturate ale influxului nervos al unui individ, sunt tot atâtea focare de iradiere, fluidic legate la sursa lor primitivă. De unde statueta vrăjitorilor şi alte mii de reţete, mult mai pricepute decât par, ale căror magii sunt pline de neprevăzut. În mod practic eu dau sfatul să se profite de orice:

De diversele obiecte aparţinând subiectului (scrisori mai ales), adunate şi împărţite în două pachete, unul de dimensiuni reduse, care se va păstra asupra

sa, celălalt fiind luat în mână doar în momentul emiterii.

Este greu de apreciat măsura în care acest procedeu este eficace, dar dată fiind simplitatea lui este bine să-l folosim.

Emiterea (Transmiterea?!)

Cele două faze precedente – disponibilizarea şi raportul – se înlănţuie şi concurează la naşterea unei stări de vehemenţă volitivă, o intensă iradiere. Imaginea primitiva (aceea a raportului), trebuie să fie în acest moment diversificată după dorinţă. Ne reprezentăm subiectul înfăptuind ceea ce încercăm să-i sugerăm, trăind impresiile şi admiţând ideile susceptibile de a-l închina spre punerea lor

în aplicare. Niciodată nu vom apela la constrângere ci la acceptarea deliberată. Trebuie să recurgem la reprezentarea subiectului, lăsându-i toată libertatea să facă ceea ce vrea. Imaginaţi-vă cam ce s-ar întâmpla, dacă el ar resimţi un irezistibil impuls personal de a vă fi pe plac şi impuneţi-vă voinţa pentru ca acest lucru să se petreacă. Aşa cum am încercat să le explic pe înţelesul tuturor în capitolele precedente, imaginile astfel create precizează intenţiile operatorului, dar şi transferul lor şi, o dată transferate, puterea lor de elaborare depinde de un viguros elan interior, care ar putea fi exprimat prin „Vreau să fie aşa”.

Să nu uităm că planul fiecărei şedinţe trebuie să fie pus la punct din timp, cu

scopul de a se evita împrăştierea şi eventualele incidente. Să nu uităm de asemenea că rămâne destul loc, în cazurile subiective, pentru a aplica modificările gradate şi un rezultat neaşteptat. La începutul fiecărei emisiuni, după evocarea imaginii-raport, putem să ne fixăm timp de câteva minute atenţia asupra reprezentării soluţiei finale gândind; „Iată ceea ce vreau! Iată ce se va întâmpla! iată ceea ce sunt pe cale să impun!" dar trebuie să revin cu promptitudine la prezent, să imaginez dispoziţiile actuale ale subiectului şi să le sugerez uşoare divergenţe pe care la voi contura apoi din ce în ce mai mult.

Orice practician al hipnotismului senzorial şi verbal, obişnuit să promoveze somnambulismul şi să mânuiască sugestia,

va trage foloase din cunoştinţele sale acţionând, prin reprezentarea procedeelor hipnotizării, asupra imaginii-raport. Imaginându-şi a fi în prezenţa subiectului, îl va vedea stând în faţa lui, sub influenţa impresiilor care duc la hipnoză. Ajuns la imaginea acestei stări se dau sugestii literale ca în realitate, împrumutând subiectului atitudinea pe care ar avea-o dacă le-ar înregistra pasiv. Cei cărora procedeele hipnotice nu le sunt familiare, se vor limita la evocarea imaginii subiectului, aşezat şi atent, apoi la adresarea mentală a tuturor cuvintelor susceptibile de a-l emoţiona, de a-l convinge, fără a omite de a-l vedea înţelegând şi acceptând.

Durata şi frecvenţa emisiunilor

În principiu avem avantaj în a prelungi fiecare emisiune până în momentul în care prin epuizarea disponibilităţilor energetice, exaltarea scade şi dispare.

Durata unei şedinţe ar trebui să se măsoare invers în funcţie de puterea de emisiune la care este capabilă. Când ne propunem să învingem o dificultate considerabilă, maximum compatibil cu un psihism mijlociu este o şedinţă zilnică de două ore.

Recuperare – Destindere cerebrală

Îndată emisiunea terminată, două prescripţii se impun experimentatorului. Mai întâi a înceta complet de a se mai gândi

la subiect şi la preocupările legate de el.

Această aplicare a schimbării voluntare de orientare psihică de care am vorbit în Puterea voinţei, este indispensabilă pentru evitarea obsesiei. Apoi căutarea unei destinderi perfecte a nervilor şi creierului printr-o recreere sănătoasă. Cel mai bun lucru ar fi să doarmă mult şi adânc. De aceea recomand a se alege cele două ore dinainte de culcare.

Cum activitatea cerebrală desfăşurată în timpul fiecărei şedinţe provoacă o ardere imensă, este recomandabil pentru refacerea celulei, înainte de culcare să se consume în doze mici repetate, un ceai diuretic.

PARTEA A DOUA

Producerea unor fenomene pe subiecte de experienţă

IV. Comunicări concertate

Condiţii de experimentare; A – Emiţătorul; B – Perceptorul – Raport – Imagini – Impulsuri musculare – Comunicări emotive. Transmiteri literale.

Condiţii de experimentare

A. Emiţătorul – Fenomenele psihice cu proces lent, cu impunerea gândurilor despre a cărei tehnică am vorbit în capitolul III, depind mai ales de calitatea emiterii.

Dacă subiectul este uşor influenţabil, operatorul le duce la capăt într-un număr mic de şedinţe; în caz contrar ele trebuie să fie de mai multe ori repetate, cu timpul însă un bun emiţător, energic şi subtil va ajunge să influenţeze pe oricine.

În cercetarea fenomenelor instantanee succesul experienţelor depinde, în principal, de sensibilitatea subiectului (celui ce percepe). Pentru emiţător este de ajuns un efort de atenţie – analog cu acela pe care-l face de fiecare dată când încearcă să înţeleagă ceva mai dificil – şi o metodă. Obişnuinţa de a-şi fixa gândurile în imagini precise şi susţinute, dorinţa de a le comunica, uşurează sarcina emiţătorului, dar virtuozitatea şi ardoarea celui din urmă nu vor putea suplini insuficienţa

dispoziţiilor receptive ale subiectului. Un percepător sensibil şi antrenat, dimpotrivă sesizează, detectează, chiar şi cele mai slabe emisiuni.

B. Percepătorul (Primitorul) – Oamenii activi, voluntari, realizatori sunt mai buni emiţători decât primitori, între doi indivizi dornici de a experimenta, rolul de primitor ar trebui să-i revină celui contemplativ. Pe de altă parte se va ţine, de asemenea, seama de simpatia, de analogia culturală, de echivalenţa acuităţii intelectuale, care favorizează comunicarea gândurilor.

Ceea ce pregăteşte cel mai bine receptarea undelor telepsihice este practica exerciţiului numit „izolare" care este recomandat de cele mai multe din

manualele de educare a voinţei – căci ea este esenţială în momentul când începi să-ţi dirijezi gândurile. Acest exerciţiu constă în a rări, apoi în a suspenda activitatea intelectuală. Or, perceperea necesită aptitudini la o adâncă reculegere expectativă, aptitudine pe care exerciţiul în chestiune o dezvoltă repede.

Legătura – Cei doi interesaţi vor cădea de acord asupra zilelor şi orelor la care vor trebui să aibă loc încercările şi le vor stabili în momente în care şi unul şi celălalt să se poată izola în tăcere, fură riscul de a îi întrerupţi.

Obiectul fiecărei încercări a fi lăsat la voia emiţătorului care va specifica totuşi, felul imaginilor pe care va încerca să le transmită; vizuale, auditive etc. L-a fiecare

început de şedinţă, trebuie să rezerve un sfert de oră pentru stabilirea legăturii telepsihice. După durata şedinţei, se vor încerca una, două trei transmiteri, la intervale de un sfert de oră.

În momentul stabilirii telecontactului, cei doi vor trebui să-şi găsească o poziţie confortabilă, în care bunăstarea organică să se cufunde cu cea spirituală. Vor aşeza totuşi o lumină slabă undeva în spate. Timp de aproape cinci minute să se realizeze o destindere musculară şi o pasivitate nervoasă complete.

Apoi emiţătorul va evoca în minte imaginea primitorului. La rândul său, acesta din urmă se va reculege încetând să mai gândească activ, suspendându-şi orice spontaneitate imaginativă în scopul de a

rămâne în expectativa psihică cea mai completă. Această stare a fost numită vid mental. Cu titlu de indicaţie complementară, cred că trebuie să mai spun aici, anumiţi experimentatori au preconizat pentru stabilirea legăturii, folosirea unei formule asupra căreia s-au pus de acord amândoi şi pe care au recitat-o în gând la o anumită oră sau asupra unei figuri pe care au contemplat-o câteva clipe. Rămâne de încercat. Personal, rămân adeptul evocării imaginii, care a dat întotdeauna excelente rezultate. De altfel, când emiţătorul se simte foarte animat intelectual îi ajunge pur şi simplu numai intenţia pentru a contacta subiectul.

Imaginile de transmis – Culorile şi formele se comunică destul de uşor, apoi

vin: sunetele, mirosurile, gustul, senzaţiile tactile, impresiile musculare, stările emotive şi formulele generale. Iată ceea ce trebuie urmărit pentru fiecare grupă.

A. Culorile şi formele

Progresia: o pată cu contururi neclare pe fond alb; o figură simplă, trasată cu linie groasă neagră, pe fond clar (triunghi, hexagon, inimă, literă mare etc); o figură simplă colorată (inimă roşie, triunghi etc.), o figură colorată (carte de joc, cuvânt scris cu litere îngroşate colorate, obiect obişnuit).

Emiţătorul – va contempla atent un model material pregătit dimineaţa, dintre cele pe care vrea să le transmită, apoi închizând ochii, îşi va construi imaginea lui

în minte. Îşi va imagina apoi subiectul, aşteptând să-i apară imaginea. Durata convenabilă ale celor trei operaţii este între trei şi cinci minute.

Primitorul – va avea în faţa ochilor, un ecran alb, uşor vopsit, uniform luminat de lumina slabă şi-şi va lăsa privirea să rătăcească în linişte, indiferentă pe acest ecran. Dacă îi apar unele impresii, le va nota pasiv, ţinând cont dacă una sau cealaltă îi pare mai intensă. Din când în când va închide încet ochii şi-i va deschide tot încet, după câteva secunde.

B. Sunetul

Progresia – Un sunet ritual şi continuu (de exemplu soneria deşteptătorului); o serie de zgomote violente (explozii, lovituri

de un arpegiu; un contur melodic scurt şi precis (de ex. leit-motivul sabiei, un ordin brusc (sculaţi! Atenţie!) o frază scurtă şi expresivă.

Emiţătorul – Audiţia reală a ceea ce vrea să transmită l-ar ajuta în mod considerabil la început. Va vizualiza primitorul, imaginându-şi că acesta din urmă este prezent şi-l aude. În lipsa audiţiei reale, chiar şi numai resursele auto-halucinatoare sunt de ajuns.

Primitorul – Pentru receptarea sunetelor este de preferat întunericul opac. Se impune, bineînţeles tăcerea. Primitorul aşezat sau întins, va putea să se lase în voia unei uşoare somnolenţe.

C. Mirosuri şi gusturi

Se procedează la fel ca în cazul sunetului. Cu cât un miros sau un gust este mai puternic, cu atât el se transmite mai uşor. Emiţătorul va fi întotdeauna ajutat de punerea în joc a simţurilor sale. Ca şi mai înainte, imaginea subiectului şi faptul de a-şi imagina că percepe transmiterea sunt indispensabile.

D. Senzaţiile tactile

Progresia – înţepătură de ac, contact îngheţat, uşor curent de aer, aplicarea mâinilor, impresia de a fi tras înapoi de umeri.

Emiţătorul – Se va folosi după bunul plac de următoarele două procedee.

Să se supună el însuşi cauzei reale a senzaţiei de transmis, imaginându-şi că-l vede pe subiect simţind acelaşi lucru ca şi el.

— Să-şi imagineze subiectul prezent şi acţionând asupra.

Primitorul: Tot pasiv, va avea grijă să îndepărteze din preajma lui orice sursă de impresie reală susceptibilă de a-l induce în eroare.

E. Impulsuri musculare

Progresia (Subiectul tot stând la începutul şedinţei)

Mişcări simple: să se ridice, să ridice un braţ, să deplaseze un picior etc., ambulator; să se ridice şi să înainteze, s-o ia la dreapta

sau la stânga, să se întoarcă. Într-un cuvânt să descrie o anume traiectorie; acte simple: să apuce un obiect, să-l deplaseze, să-i dea drumul din mână; acte complexe: să fumeze, să scrie, să cânte la un instrument.

Emiţător – numai simpla poruncă ar rămâne fără niciun efect în 90% din cazuri. În imagini este bine să formulăm sugestiile. Imaginaţi-vă subiectul ridicându-se şi descompunându-se în mişcările sugerate.

Astfel pentru a-i comunica impulsul de a merge, trebuie, prin gând să-i animăm picioarele. Fiecare gest trebuie vizualizat, lent, în toată întinderea lui, de la patru la douăzeci ori.

Primitorul (Mediul); va trebui să se aşeze la începutul şedinţei. Lumină slabă în spate, ca să nu se împiedice de lucruri.

F. Stări emotive

După cum am mai spus, emoţia constituie cheia acţiunilor la distanţă spontană, ea se comunică de la sine şi antrenează uneori fără voia noastră fenomenul de percepere integrală. În capitolul precedent am văzut de ce şi cum se declanşează în noi emoţiile când vrem să ne impunem gândurile altcuiva. Aici, este vorba de a comunica stări pe care ni le imaginăm, dar nu le trăim neapărat. Practicieni antrenaţi în autosugestionare, care au învăţat să-şi impună lor înşişi imaginaţia, vor şti să tragă foloase din ceea ce au dobândit şi să se plaseze, evocându-l în anumite stări de emoţie.

Experimentatorul are la îndemână două metode:

— Să-şi imagineze că simte o emoţie oarecare şi că cel ce percepe este conştient de acest lucru;

— Să-şi imagineze că primitorul resimte această emoţie şi încearcă să se emoţioneze şi el reprezentându-şi-o.

Dar nu este cazul să o considerăm progresie. Orice stare afectivă, clar reprezentată poate să comunice la fel de bine ca oricare alta. Emiţătorul va aprecia singur după propria-i psihologie şi după aceea a primitorului (mediului) ce stări îi convin.

G. Transmiteri literale

A transmite o frază sau un ordin, literalmente, fără ajutorul unui elan emotiv, necesită o concentrare a atenţiei exemplare şi pe de altă parte şi un simţ al percepţiei foarte ascuţit. Totuşi regula are şi excepţii – cel puţin aşa se pare. Am constatat la câţiva indivizi doar, o stranie uşurinţă de sugestie literală chiar asupra unor persoane neprevenite. Astfel, unul dintre elevii unei clase, fără niciun entuziasm îi sugerase în ajunul unei întrevederi unui prieten – şi fără ştirea acestuia, de a-i adresa o propoziţie determinată, s-a auzit efectiv propunând ceea ce dorea şi aceasta chiar în termenii în care i-o sugerase.

Procedeul cel mai raţional constă în a scrie formula pe care vrem s-o comunicăm, cu un scris ferm, clar, hotărât, pe o hârtie

curată, să expunem hârtia la lumina lămpii şi să repetăm termenii, urmărindu-i cu privirea, enunţându-i în minte, imaginându-ne cum au să sune, acordându-i apoi sub o anumită formă cu ideea persistentă că subiectul înţelege, acceptă. Trebuie să-l vedem pe cel din urmă dând dovezi de aprobare, imaginându-se prezent şi atent, înţelegând cu uşurinţă.

Primitorul va folosi un ecran clar, ca cele folosite pentru primirea imaginilor. Dacă sensul frazei este emoţionant, va fi un element de succes foarte apreciabil.

H. Sugestia mentala asupra unor subiecte de experienţa în stare de veghe sau în prealabil hipnotizate

Antrenarea subiecţilor în stare de veghe. Cumberlanismul, tehnica sa, rolul său educativ, – sugestia mentală fără contact. În stare de hipnoză. Concepţia adevărată despre stările secundare. Procedeu de hipnotizare. Cum favorizează sugestia *perceperea*, Indicaţii practice.

Când operezi la tine acasă pe subiecte pe care le ai în faţa şi când poţi relua încercările, de câte ori este nevoie, este posibil să antrenezi aceste subiecte în a-şi dezvolta simţul de percepere, fie în stare de veghe printr-un procedeu pe care-l voi descrie, fie în stare de hipnoză, prin sugestii cerebrale repetate.

ÎN STARE DE VEGHE

Antrenarea pasivităţii mentale prin procedeele lui Cumberland

Acest procedeu se bazează pe inevitabilele manifestări musculare ale gândirii. Apucaţi încheietura mâinii unei persoane care se gândeşte intens la a vă face să executaţi o mişcare oarecare. Veţi percepe, dacă veţi fi puţin atenţi, un impuls pe care braţul său îl primeşte de la creier şi-l transmite mâinii dv. Anumiţi experimentatori, virtuoşi ai acestei citiri musculare ajung să simuleze cu ajutorul ei citirea gândurilor. Ei vă invită să le comandaţi ceva numai în mintea voastră, vă apucă încheietura mâinii şi interpretează cu abilitate trăsăturile ei pentru ca să

executaţi fără să vă daţi seama actul solicitat (cerut). Pentru a reuşi aşa ceva, trebuie să ne îndepărtăm atenţia de la impresiile exterioare, de la ideile înlănţuite care tind să se continue în spirit, de la orice calcule zămislite de imaginaţie, fără voia noastră, într-un cuvânt trebuie să ne plasăm într-o condiţie aideică, cu scopul de a realiza, ceea ce şcolile psihice orientale numesc *noaptea minţii*.

Cumberlandismul permite deci exersarea unui subiect, făcându-l pasiv, întrerupându-i cavitatea intelectuală, ceea ce îi ascute considerabil capacitatea de percepere relativă a sugestiilor mentale fără contact.

Iată de ce mă folosesc de acest procedeu cunoscut sub numele inventatorului său şi-l

recomand împreună cu tehnica lui.

1. Să se aleagă în localul în care se operează un loc unde să ne aşezăm cu subiectul la fiecare încercare. Acesta va fi punctul de plecare al tuturor traiectoriilor ce-i vor fi sugerate ulterior.

2. Imaginaţi un act pe care vreţi să-l înfăptuiţi prin intermediul subiectului. La început va fi ceva foarte simplu, de exemplu; a merge într-o cameră vecină, a lua un obiect şi a-l pune pe un scaun.

3. Descompuneţi acest act în atâtea mişcări parţiale de câte ori este nevoie pentru a-l îndeplini.

Exemplu: mersul spre uşă – întoarcerea spre uşă – ridicarea braţului, întinderea braţului spre clanţă – apucarea ei –

apăsarea ei – închiderea sau deschiderea uşii – intrarea în camera în care se află obiectul pe care trebuie să-l ia – înaintarea până la locul respectiv – oprirea – ridicarea braţului – apucarea obiectului – retragerea braţului – întoarcerea spre scaun – mersul spre scaun – depunerea obiectului.

4. Cereţi subiectului să vă ţină strâns de încheietura mâinii drepte cu mâna lui stângă, cât poate de strâns;

5. Concentraţi-vă atenţia asupra primei mişcări pe care aţi sugerat-o (mersul), imaginaţi-vă că vedeţi subiectul înaintând, mai întâi cu un picior, apoi cu celălalt. Insistaţi asupra acestei reprezentări până când începe să meargă. Continuaţi să împingeţi cu gândul, urmându-l. (El trebuie să vă conducă, să meargă înaintea dv., ceea

ce în prezenţa profanilor creează precis iluzia citirii gândurilor). După ce vă execută comanda daţi-i încă una, tot sub forma unei imagini, însoţită de un ordin mental.

6. Dacă se înşală, întrerupeţi-i mişcarea greşită, comandându-i „opreşte-te!” Când s-a oprit reluaţi sugestia de acolo de unde a fost întreruptă.

7. Continuând seria sugestiilor parţiale veţi asigura executarea integrală a actului dorit.

Cu timpul, obişnuindu-vă, ajungeţi la obţinerea înfăptuirii actelor celor mai complexe cu o rapiditate surprinzătoare. Aceasta ar putea fi folosit ca joc de societate sau ca atracţie în sălile de spectacol. Din punctul nostru de vedere, procedeul Cumberland predispune subiectul

şi operatorul la sugestie mentală fără contact, căci dezvoltând capacitatea de a percepe a primului, îl antrenează în acelaşi timp pe cel de-al doilea să-şi concentreze gândurile.

Experimentarea fără contact. Este bine să alegeţi un subiect căruia metoda lui Cumberland să-i fie familiară şi un moment în care subiectul să fie bine dispus. Obiectul tentativelor rămâne aproape indiferent, dar sfatul meu este să se înceapă cu una sau cealaltă dintre experienţele următoare:

I. Aşezaţi pe două sau trei mese – zece, douăzeci sau treizeci de obiecte. Folosiţi mai întâi metoda cu contact până când subiectul ajunge în faţa unei mese pe care se află obiectul pe care-l specificaţi doar în mintea dumneavoastră. În clipa aceea,

încetaţi contactul şi continuaţi-vă doar efortul sugestiv. Percipientul nu va trebui să se grăbească, ci doar să aştepte un impuls clar. Trebuie oare să mai spunem că în această experienţă ca şi în cele precedente, emiţătorul îşi va exprima sugestiile prin imagini? Dacă vedea, în ajun sau cu câteva zile mai devreme, poate să-şi consacre o parte din timp studiind obiectul cu scopul de a-şi construi o imagine foarte precisă, experienţa se va desfăşura şi mai bine.

II. Legaţi subiectul la ochi şi plasându-vă în spatele lui, încercaţi să obţineţi câteva mişcări pe loc: să ridice un braţ să întoarcă capul etc. Apoi faceţi-l să descrie o traiectorie bine determinată.

Toate încercările de la capitolul IV (comunicare concentrată) pot în mod firesc

să fie practicate cu un subiect antrenat cum tocmai am văzut.

ÎN STARE DE HIPNOZĂ

Mulţi dintre cititorii mei – şi mai – ales cei care au obţinut şi studiat fenomenele descrise de mine în *Metoda Ştiinţifică Modernă de Hipnotism* şi aceştia nu sunt puţini, s-ar mira dacă le-aş spune că în realitate starea de hipnoză este pusă la îndoială, chiar negată de oameni ale căror titluri îi întronează ca pe cele mai mari competenţe. Prin perspicacitatea lor ei şi-au dat seama de caracterul simplist al teoriilor lui Braid sau despre excesiva rigiditate a acelora ale lui Chareot, sau despre imprecizia doctrinelor lui Liebeaull şi

imaginaţiile prea amestecate cu sistemul magnetiştilor. Apoi, cu gravitate, au aruncat copilul odată cu apa din lighean. Găsind inoportun de lung timpul cheltuit şi eforturile indispensabile pentru cel ce vrea să încerce a obţine stările psihice deosebite, cândva etichetate ca, hipnoză[4] nici cei mai docţi negatori ai problemei n-ar putea să se laude cu un criteriu experimental mai bun. La cel din urmă trebuie să se recurgă cei care vor ţine neapărat să afle.

Încercaţi acele manevre hipnotice pe o sută de indivizi diferiţi. Nu veţi observa poate la niciunul dintre ei faimoasele stări clasice[5] (catalepsie, somnambulism sau letargie) – produse de conjuncţia unui teren

4 Deşi aceste stări prezintă rareori analogia cu somnul implicată prin alegerea vocabulei hypnos.

5 Despre care manualele pentru doctoranzii în medicină vorbesc încă în detaliu, deşi teoriile hipnotice ale lui Charcot sunt azi dezavuate oficial.

nervos special, de un procedeu singular şi de o influenţă doctrinală insistentă – dar sigur de stranii modificări de moment ale condiţiei psihice normale ale subiecţilor. Printre aceste modificări vor figura în circa 20 la sută din cazuri, inconştienţa şi gradul de sugestibilitate care permit atingerea sensibilităţii şi impresionarea sistemului nervos până la activarea sau încetinirea instantanee a oricărei funcţii.

Veţi constata nu numai o stare fină, întotdeauna la fel condiţionată, dar tot atâtea hipnoze diferite câţi subiecţi sunt afectaţi. Această diversitate parcă făcută pentru a deruta pe oricine n-a încercat pe un număr mare de subiecţi acea inconsistenţă care-i face să cadă în greşeală pe câţiva iluştri neurologi psihiatri, ea n-a

scăpat nici – unuia dintre cei care făcând din hipnotism, principala problemă a vieţii lor, l-au practicat cu asiduitate, devenind adevăraţi maeştri.

Donato[6] semnala într-o carte în 1882[7], caracterul trecător al caracterelor clasice ale hipnozei. Alexandre Lapotre[8] îl analizase în una din lucrările sale[9]. Eu însumi îl indicam în prima mea lucrare un modest opuscul, publicat în 1909[10].

Digresiunea care o precede mi s-a părut un util preambul la expunerea procedeelor pe care la voi recomanda pentru provocarea hipnozei, căci ea comentează directiva

---

6 Alfred, Baron d'Hont, zis Donato, mort la Paris în 1900 şi al cărui nume a devenit eticheta comună a unui anumit număr de imitatori.

7 Fascinaţia Magnetică de Cavailhon, prefaţată dc Donato, Paris, 1882.

8 Celebrul vulgarizator care şi-a meritat numele de cel mai mare hipnotizor francez, care timp de 25 ani, aproape in fiecare seară, a făcut demonstraţii de hipnotism.

9 Metodă practică de hipnotism, ed. 2-a, Paris, 1924.

10 Hipnotism şi sugestie. Paris, 1909.

esenţială a oricărei încercări de a hipnotiza[11].

2. Ţineţi în faţa ochilor subiectului, la circa 10 cm distanţă, o baghetă de lemn sau metal cu bilă la un cap sau cu o umflătură. Cereţi-i subiectului să privească fix concavitatea şi să-i urmărească mişcările[12]. Descrieţi în punctul fixat, foarte încet, o cicloidă descendentă, deplasând punctul de centru cu circa un milimetru la fiecare tur. În acelaşi timp şoptiţi cu voce clară, gravă, aproape în şoaptă: „Pleoapele încep să fie mai grele, simţiţi un fel de picoteală în ochi şi un fel de greutate în pleoape. Vedeţi ca prin ceaţă, ca printr-un oval. Simţiţi o

---

11 Este bine să excludem: 1. epilepticii; 2. istericii; 3. cardiacii; 4. candidaţi la paralizie sau pe cei ce au suferit de ea, nu pentru că ar fi vreun pericol sau că ar putea să i se întâmple ceva bolnavului în timpul hipnozei, ci pur şi simplu pentru a evita reproşurile dacă unui asemenea subiect i se întâmplă ceva în timpul experienţei.

12 Pentru semnele revelatoare ale subiecţilor uşor de hipnotizat, a se vedea Metoda mea de hipnotizare.

toropeală. Privirea se împăienjeneşte. Ochii se închid..." Repetaţi aceste sugestii până când închide ochii.

3. Treceţi în spatele lui. Puneţi mâinile pe faţa lui, lateral, la nivelul ochilor, cu degetele mijlocii apăsaţi uşor globii oculari. Sugeraţi-i îngreunarea capului: „Capul vă este mai greu, mai greu, tot mai greu, ca de plumb..." Insistaţi până ce capul îi cade pe piept.

4. Întoarceţi-vă în faţa subiectului. Puneţi mâinile amândouă pe capul lui, cu degetele mari la mijlocul liniei de implantare a părului. Frecţionaţi fără încetare, în ritm constant, în semicerc, atingând şi sprâncenele cu extremitatea degetelor mari până pe frunte. Spuneţi-i

apoi că-i este somn[13]. „Vă este somn, vă este foarte somn. Simţiţi un fel de toropeală generală. Adormiţi. Dormiţi din ce în ce mai adânc. Se face întuneric, fiecare cuvânt al meu vă face să dormiţi mai adânc... când voi spune şapte la veţi scufunda într-un somn. Şi mai adânc. Număraţi încet până la şapte.

@5. Apăsaţi cu fermitate la rădăcina nasului şi în creştetul capului subiectului şi spuneţi, articulând clar: „Dormi, dormi, acum dormi. În fiecare clipă vei adormi şi mai profund. Nimic nu te va trezi fără să-mi ceară voie. Dormi. Eşti adormit!”

Reduceţi lumina. Ridicaţi uşor pleoapele subiectului. Dacă globul ocular este dat peste cap sau dacă pupila este fie prea

---

13 Asta numai după ce s-a obişnuit: a) obosirea ochilor; b) Închiderea ochilor: c) îngreunarea capului - abia atunci se sugerează somnul. Celor mai mulţi oameni le este frică să-şi p.ardă conştiinţa şi reacţionează inconştient Împotriva efectelor h.pnotice numai la cuvintul somn.

dilatată, fie prea micşorată mai ales, condiţia psihică a subiectului s-a modificat. Ea diferă de cea normală, în sensul indicat la pag. 7 G al 3. Procedaţi apoi la verificarea gradului de hipnoză: anestezie sugerată, contracţii sinergice, indiferenţă la mirosul de amoniac etc... Dându-i subiectului două sau trei ordine verbale, vă veţi da seama de posibilitatea lui. Orice ar fi, sugeraţi-i de mai multe ori următoarele: „Nu te gândi la nimic. Încetează să gândeşti. Nu te poţi gândi decât la ceea ce-ţi voi sugera eu verbal sau în gând. Îmi voi concentra voinţa asupra diferitelor idei care vor fi comunicate spiritului vostru şi se *v*-i impune atenţiei voastre.

Acestea îndeplinite, încercările de comunicare a gândurilor sau de sugestie

mentală vor putea începe, fie după datele capitolului IV, fie după acelea cele prezentului capitol în ceea ce priveşte experimentarea în stare de veghe.

Abţineţi-vă să vă îndoiţi de capacitatea dv. de a obţine aceste manifestări sau de a vă crede extraordinari. Debutanţii au de altfel norocul de a întâlni încă de la prima încercare subiecţi foarte dotaţi, foarte sensibili. Mărturisesc că mulţi au reuşit încă de la prima încercare, sub ochii mei, să obţină manifestări precise şi neaşteptate. Pentru ca fenomenul să se producă este nevoie de trei până la cinci minute, dar se întâmplă uneori ca emisiunea gândurilor operatorului să acţioneze încă din prima secundă.

Un ultim cuvânt: evitaţi să operaţi cu

mai mult de trei asistenţi, mai ales la început sau cu un nou subiect şi cereţi persoanelor prezente o linişte desăvârşită.

VI. Hipnoza prin acţiune mentala

1. Asupra unui subiect de mai multe ori hipnotizat prin mijloace obişnuite.

2. Asupra unei persoane care n-a mai fost niciodată hipnotizată.

I. Asupra unui subiect de mai multe ori hipnotizat prin mijloace obişnuite

Se cunosc patru factori de hipnotizare; a) excitaţiile senzoriale; b) sugestia verbală; c) radioactivitatea fiziologică sau magnetismul animal; d) acţiunea psihică propriu-zisă.

Când încercăm să determinăm fenomenele hipnotice asupra unui subiect prezent, este bine să ne folosim de toate

cele patru elemente de influenţare. În afara avantajului cantitativ al totalizării lor, avem, astfel, certitudinea că-l afectăm şi pe cel al modurilor de sensibilitate care predomină la acel subiect. Anumiţi indivizi sunt într-adevăr, mai sensibili la factorul a), alţii la factorul b) etc.

Când dorim să realizăm posibilitatea de a promova hipnoza dintr-odată şi la o distanţă mai mare sau mai mică, factorul d) rămânând singurul utilizabil, succesul va fi mai uşor cu un subiect care să fie mai sensibil decât la primele trei, fapt de care putem fi siguri supunând fiecare subiect de care dispunem la patru serii de reacţii respectiv senzoriale, verbale, magnetice şi psihice. În lipsa posibilităţii de a alege, putem încerca pe un oarecare hipnotizabil.

După ce am antrenat subiectul să primească sugestiile *mentale* urmând instrucţiunile date la precedentul capitol, este posibil să-l adormim sau să-l trezim printr-un simplu efort de voinţă. Când ultimul rezultat devine ceva obişnuit care nu mai cere niciun efort, îl obţinem la f’l de uşor de la distanţă ca şi de la câţiva metri. Un rezumat extrem de interesant al unei experienţe de acest gen, de mai multe ori repetată de un comitet de savanţi şi de medici a fost făcut de Dl. Ochorowicz, profesor la Universitatea din Lemberg, în cartea sa intitulată *Sugestia mentală* (prin gând). Mai pot fi întâlnite altele şi în cartea *Psihologia necunoscută*, de Boirue, rector al Academiei din Dijon.

II. Asupra unei persoane care n-a mai

fost obiectul unor hipnofizări prealabile

Cititorul atent al primelor trei capitole ale acestei cărţi ştie că părerile în ceea ce priveşte posibilităţile realizării unui astfel de fenomen, cunoscând bazele opiniei afirmative ar ajunge la concluzia că singură experienţa, personal realizată, poate în anumite împrejurări să dea fiecăruia o certitudine.

Am arătat în capitolul III cum putem să ne impunem gândul la distanţă asupra unei persoane, fără ca ea s-a bănuiască ceva. Asta înseamnă că aproape în toate cazurile, ar fi zadarnică atingerea unei a doua stări, bine caracterizată, a unei singure şedinţe de acţiune mentală.

Ca în orice alt efect conform cu o stare precisă, repetarea efortului emisiv este

indispensabilă.

De altfel, o condiţie esenţială se impune în conformitate cu principiile expuse în capitolul III pentru oricine – vrea să încerce să obţină hipnoza la distanţă asupra unor subiecte „nelucrate”. Asta înseamnă să ne rupem de experimentarea hipnotică obişnuită, aceea care se practică cu aiutorul privirii şi al cuvântului asupra persoanelor de faţă. Numai un experimentator pentru care hipnoza a devenit ceva familiar, poate să se gândească la a? a ceva, să încerce să-şi imagineze cum s-ar petrece lvu rarile. De altfel, cred că am insistat suficient asupra rolului important al imaginilor mentale în telepsihie. Divers ’! reprezentări care pot fi folosite ca încercare de a obţine hipnotismul la distanţă sunt următoarele:

1. Imaginea subiectului prezent aşezat în faţa operatorului ca în cazul hipnotizării verbale.

2. Imaginea executării primei manevre şi a efect ci ar pe care le determină.

3. Imagini succesive ale manevrelor care urmează pl. e – cedentei şi a efectelor respective.

4. Imaginea subiectului în stare integrală de hipnoză.

Elanul volitiv ale cărui hotărâri vor fi aici caracterizate printr-o intenţie hotărâtă de a provoca somnul hipnotic. Această singură intenţie, ar fi de ajuns pentru a influenţa subiectul, numai să fie mult timp emisă şi repetată în fiecare zi timp de câteva săptămâni. Dar fără reprezentarea clară a stării pe care o dorim, i-am influenţa

gândurile imprecis şi din cauza aceasta subiectul s-ar afla în stare de amorţire nedefinită.

Este de la sine înţeles că hipnoza odată obişnuită, sugestia devine posibilă. Tot aşa cum un subiect pe care-l adormiţi prin privire şi cuvânt atinge gradul maxim de sugestibilitate, cel pe care îl hipnotizăm de la distanţă devine sugestibil mental atât timp cât se află sub hipnoză.

Trezirea lui nu prezintă nicio dificultate. Ea are loc imediat ce este sugerată ca într-un experiment obişnuit.

PARTEA A TREIA DIVERSE ADAPTĂRI

VII. Comunicarea telepsihică a-sentimentelor

Consideraţii generale. Dinamismul pasional. Încetarea dispersării

dinamismului. Gestiunea interioară. Planul. Notele de disponibilizare. Raportul. Amănuntul emiterii zilnice.

Consideraţii generale într-o lucrare precedentă consacrată doctrinelor ermetice, am vorbit despre puterea de atracţie, care nu poate fi suportată de vehemenţa interioară. Voi încerca în cele ce urmează să ridic voalul hieratic care acoperă această taină, lăsând să se vadă limpede relieful luminos, cu scopul de a-şi vărsa asupra celor dispăruţi lumina binefăcătoare. Ceea ce vreau să dezvolt aici, a fost de altfel, deja schiţat în capitolele precedente. Cititorul acestor prime trei capitole a înţeles deja că încă din clipa în care sufletul este copleşit de dragoste, de afecţiune, prietenie, el dispune spontan de o posibilitate de

influenţare proporţională cu intensitatea sentimentului pe care-l trăieşte.

Să spunem – pentru a preveni o inevitabilă obiecţie – că insuficienţa acestei condiţionale nrdori explica inoperanţa multiplelor sincerităţi şi că, numai gestionarea el conştientă îi asigură efectul aşteptat. Să nu uităm însă când vorbim despre aceasta, să notăm. Şi corolarul. Când vanitatea, ambiţia venalitatea trezesc dorinţe de a inspira dragoste, de a o perpetua, pentru a o face să renască, puţine refugii le 6Ânt oferite prin acţiune teiepsihică, căci o stare pe care n-o trăim nu poate fi comunicată; că uneori se poate impune, este adevărat, dar fermitatea dominatoare, imperioasă, indispensabilă pentru aceasta, presupune fie existenţa

unor excepţionale predispoziţii, care exclud caracterele vulgare, fie nişte prerogative însuşite cu preţul unei asceze dispensatoare, de detaşare singulară.

Numai pasiunilor adevărate, numai pasiunilor specifice îndrăgostiţilor, li se adresează ceea ce urmează. Oricât de egoiste ar fi, atâta timp cât au grijă să şi dea, nu numai să primească, ele sunt fără îndoială foarte utile evoluţiei şi totdeauna preferabile nepăsărilor sumbre ale inerţiei.

Dinamismul pasional

Îndată ce se trezeşte o pasiune, toate resursele interioare par să crească. O impulsivitate neobişnuită animă în acelaşi organism, imaginaţia şi voinţa. Cel ce se află în această stare are impresia că iese dintr-o lungă toropeală şi începe să trăiască

cu adevărat. În afară de aceasta, gândirea este mult mai activă decât de obicei. Acest lucru pentru că vigoarea anemică se elaborează abundent. Este uşor de înţeles importanţa acestui aflux: condiţia primară a unei iradieri puternic influentă, elaborarea abundentă a energiilor psihice este de ajuns ca să antreneze comunicarea dispoziţiilor care o generează, să afecteze obiectul or şi să trezească în el dispoziţii reciproce.

Din nefericire, receptivitatea acestuia din urmă poate fi tulburată de una sau mai multe cauze: mari dezacorduri între cele două caractere, înclinarea către o altă persoană, rivalitate, lehamite, preocupare derivativă. În această situaţie influenţa spontană a gândului nu este de ajuns; trebuie să ne folosim de influenţa ei

condensată şi chibzuită, astfel încât să dublăm, să triplăm să-i înzecim puterea. Am văzut în capitolul III cum se procedează în general pentru aceasta. Vom preciza aşadar acum adaptându-le la cazul particular de dificultate sentimentală, învăţămintele din capitolul respectiv. Să reţinem însă, înainte de toate, următoarele: din momentul în care există pasiune, sentiment, dorinţă, cu condiţia ca acestea să fie reale, dispunem de o putere suficientă pentru a ne impune voinţa asupra celui care cere acest elan. Dar dacă elaborărea energetismului psihic este în cazul acesta asigurată, condensarea sa cere oprirea imediată a emisiunii discont.r. ne către care sunt înclinate sufletele nefericite. Această dispersare constituie una dintre cele mai mari

primejdii.

Dacă nu ştim, în prealabil, în orice tentativă de acţiune la distanţă să dominăm agitaţia care risipeşte, fără folos, energia psihică, speranţa de a reuşi renunţă la singurul ei sprijin.

Oprirea împrăştierii dinamismului

Insuccesele, loviturile, necazurile sentimentale devin repede obsedante. Ideea fixă se implantează, agită în continuu spiritul, antrenează imaginaţia în cele mai delirante hoinăreli şi reţine într-un mod atât de despotic atenţia încât şi somnul devine dificil. Pentru unii, a se smulge pentru o clipă numai din plasa obsesiilor sau a evada din această posesie fictivă prin care-şi înşală durerea, este un adevărat supliciu. Această perpetuă tensiune prin care niciun

obiect nu trece – apare spontan în pasiunea contrarială, în funcţie de afluxul energetic inseparabil de orice stare afectivă intensă, pasionată, violentă. Ea generează o emisie psihică continuă şi împrăştie în mii de gânduri cuvinte, impulsuri, dinamismul pe care-l suscită. Rezultă din aceasta că cel interesat nu dispune în niciun moment de un potenţial suficient de condensat pentru a acţiona cu forţă. De aceea, cei ce pretind că „dacă telepsihia ar exista ea ar avea o mare influenţă pentru că se gândesc toată ziua la obiectul preocupării lor înşelându-se grav.

Imaginaţi-vă că de la fereastra etajului IV, vreţi să doborâţi un obstacol situat în stradă şi că, pentru aceasta, dispuneţi de un stoc de 50.000 de coli de hârtie pe zi. Dacă, începând din zori şi până seara aruncaţi

câte o coală pe secundă, aceasta nu are niciun efect. Dar dacă veţi arunca întregul stoc, într-un anume moment, să-i zicem între orele 5 şi 6, şi dacă le repartizaţi în pachete constituite din două mii de bucăţi, pe care le veţi arunca la ora stabilită în obstacol, acesta se va prăbuşi fără îndoială. Comparaţia simplistă, puerilă să-i spunem, dar în mod sigur utilă: 1. Zădărnicia scontării unui efect oarecare, al unei idei fixe repetate şi 2. Necesitatea de a-şi suspenda timp de două ore debitul energiei mentale când se vrea a se constitui o rezervă susceptibilă de a fi în mod eficace proiectată.

Prima regulă pe care o observăm pentru a încerca să comunicăm un sentiment constă în interzicerea timp de 22 sau 23 ore

din 24, de a ne gândi la acel lucru, în continuu.

Trebuie în mod deliberat să nu ne gândim la subiect şi la ceea ce este legat de el, să ne fixăm atenţia asupra unor grupuri de idei, treburi sau altele care derivă din ele. Ce* ce nu sunt, practic, familiarizaţi cu principiile elementare ale educaţiei psihice, în mod deosebit cu schimbarea voluntară a gândurilor, vor rezista cu mare greutate la impulsul pasional, care tinde să le acapareze gândurile, încercuindu-le până în momentul zilei ales pentru proiectarea metodică a potenţialului astfel acumulat.

Trebuie, de asemenea, să ne impunem efortul de a tra pentru noi cuvintele şi impulsurile diverse pe care ne* simţim tentaţi să le exteriorizăm sub pasiunea

dinamismului emoţional; să nu cedăm tentaţiei de a vorbi, de a ne spovedi, de a ne descărca sufletul, într-un cuvânt să încercăm a reţine în noi această forţă, de fiecare dată când? sub o formă mai mult sau mai puţin insiduonsă, ea caută să se elibereze.

Desigur, nu este deloc plăcut, dar dacă ne qândim că în felul acesta ne înarmăm pentru a putea lupta împotriva greutăţilor şi să obţinem ceea ce dorim, este o mare compensaţie.

Gestiunea interioară

Cine este adeptul convins al faptului că el constituie un generator al energiei – acea energie pe care o va folosi, emiţând metodic, va observa, în afara regulilor precedente, principiile cele mai convenabile

elaborării maxime şi condensării cu grijă a forţelor sale psihice. Pentru moral, va fi o folosire a timpului precis, nelăsând nicio lacună care să permită ca spontaneităţile imaginative sau exterioare să-şi reia cursul; pentru fizic o higiena generală minuţioasă. Pentru ca să înţelegeţi mai bine, recitiţi capitolul III.

Izolarea favorizează condensarea. Este chiar recomandată din acest punct de vedere. Ea uşurează, de altfel, supravegherea de sine care la rândul ei vizează menţinerea propriilor gânduri cuvinte şi acte într-un mod constant conştient.

Concentrarea în sine însuşi a dinamismului emoţional tinde să determine o atracţie, un fel de atracţie psihică care

acţionează în mod constant asupra subiectului. De aceea este bine să nu ne grăbim în privinţa lui, să nu încercăm nici să-l vedem, nici să evităm a-l conserva, în prezenţa sa eventuală este atitudinea celei mai curtenitoare indiferenţe. Sub imperiul atracţiei pe care nu va întârzia s-o simtă, subiectul simte o dorinţă din ce în ce mai obsedantă să se apropie de cel ce încearcă să-i influenţeze gândurile, să caute să-i obţină atenţia, să rămână în preajma lui. Nu vă duceţi la el, faceţi-l să vină el spre voi, aceasta este regula de aur.

Planul – Notele de disponibilizare

Am explicat în capitolul III că un plan de ansamblu trebuie gândit şi hotărât îndată ce se proiectează o acţiune la distanţă. Este vorba de a cântări bine procesul gradual al

modificărilor pe care vrem să le aducem dispoziţiilor morale ale subiectului. A avea în vedere o schimbare radicală instantanee ar fi temerar. Trebuie să ne acordăm o lună, două, şase luni, la nevoie chiar şi mai mult pentru a afecta în mod gradat subiectul comunicându-i mai întâi gândurile compatibile cu dispoziţiile actuale, apoi noi consideraţii cure-l vor modifica mai mult şi vom continua tot aşa.

Pentru fiecare zi trebuie să prevedem o şedinţă de emitere de la o oră până la două ore.

Făcând mereu efortul, în timpul zilei, de a îngrădi, cum am mai spus, afluxul de gânduri care apar pe neaşteptate cu privire la ceea ce dorim, trebuie să le notăm pe cele care în mod deosebit vor trebui să fie

voluntar evocate imediat înaintea emisiunii zilnice conform instrucţiunilor date la pag. 45.

Raportul – Indicaţiile de la pag. 46 vor putea fi utilizate, dar aici raportul nu necesită un efort special căci el există în mod necesar. Tot aşa cum, din momentul în care există pasiune, înclinaţie, sentiment, există dinamism, există şi raport. Aceasta explică de ce unul se află mai mult sau mai puţin afectat, într-un anume moment, de gândurile, emoţiile sau suferinţele celuilalt.

Emiterea zilnică – două şedinţe între trei sferturi de oră şi până la o oră sau o şedinţă între o oră sau două ore sunt, în general, necesare. Izolarea, liniştea şi întunericul favorizează întotdeauna emiterea telepsihică. Dar aceasta n-are nimic

imperativ în ea. Esenţialul este de a atinge o stare de exaltare în care ceea ce vrem să fie resimţit, intens şi să acapareze în întregime câmpul conştiinţei.

Nu este de ajuns să constatăm, într-un fel de colocviu interior, dorinţa. Întreaga fiinţă trebuie să vibreze cu existune, să se simtă hotărâtă a afecta personalitatea. celui dorit. A implora plângăreţ subiectul, de a simpatiza cu sine nu ar fi prea eficace. Singurele sugestii convenabile sunt cele pozitive, afirmative şi mărturia subiectului că se simte sub influenţa lor.

Determinarea în sine însăşi a stării care să iradieze folosirea unui stimulent neuro-psihic, îşi are utilitatea sa» căci, aşa cum am văzut în capitolul III, absorbţia excitanţilor îşi trage din plex forţa nervoasă,

care se află înmagazinată în el şi o aruncă în torentul circular, de unde creierul o atrage şi se hrăneşte. Dar considerarea succesivă a tuturor motivelor pentru care ţinem să obţinem ceea ce vrem, a tuturor satisfacţiilor care vor decurge din succes, apoi a tuturor consecinţelor dureroase ale insuccesului, suscită şi mai mult vehemenţa volitivă. Să ne reprezentăm toate acestea în tablouri clare, vii, să asistăm la ele prin intermediul gândurilor, să trăim cu imaginaţia noastră bucuriile şi să simţim durerile, acesta este secretul antrenării indispensabilă unei telepsihii eficace.

Îndată ce ne simţim sub presiune, este bine să începem emiterea propriu-zisă prin evocarea imaginii subiectului. Repet aici ceea ce am mai spus la pagina 47;

„Indiferent de oră, din momentul în care imaginea cuiva apare pe ecranul imaginaţiei dv., tot ceea ce veţi gândi în timpul înfăţişării ei va avea o influenţă apreciabilă asupra ei”.

În al doilea rând, recomand să se sugereze subiectului obsesia feţei experimentatorului. Pentru aceasta este de ajuns să ne reprezentăm subiectul x văzând el însuşi cum apare imaginea, gândul la ceea ce reprezintă, sugerându-i a-şi lăsa captată atenţia de acest personaj. Ne vom imagina că subiectul simte la apariţia ci o plăcere deosebită şi se lasă copleşit de farmecul ei. D-*pe aceea, prin tranziţii logice, putem evalua reprezentarea mentală a subiectului într-un sens conform cu caracteristicile cazului. De exemplu să-i

sugerăm nevoia de a vă vedea sau de a vă scrie. Să-i sugerăm, de asemenea, să-şi dorească puternic a o trăi şi să-şi imagineze apoi că o trăieşte efectiv.

Dacă experimentatorul ştie că subiectul aprecia sau apreciază unele dintre manifestările sale intelective, sentimentele sau senzoriale va sugera rechemarea lor prelungită urmată de regret şi apoi de dorinţa de repetare.

O altă formă de acţiune mentală, foarte eficace constă în a imagina prezenţa subiectului şi a-i vorbi – cu voce tare sau în gând – văzându-l, mărturisind că înţelege şi este impresionat, tulburat, că se învoieşte.

Deşi nu este de loc practic să se dea instrucţiuni detaliate pentru toate cazurile, directivele precedente au încercat să

îngrădească ceea ce, pentru fiecare, constituie esenţialul.

Există culegeri de vrăji, care lasă speranţa înfăptuirii materiale a unui anumit număr de practici bizare a obţinerii sigure a dragostei cuiva. Găsim în ele, în mod deosebit, reţeta filtrelor – pur şi simplu – afrodiziace – sau pe aceea a descântecului magic. Aceasta din urmă, complicată, stranie, impresionantă, pare în aşa fel combinată încât să pună la treabă în acelaşi timp imaginaţia, iniţiativa şi voinţa pentru a provoca în felul acesta exaltarea cea mai frenetică, care, pornită să provoace cea mai puternică emitere telepsihică (a gândurilor). Şi de data aceasta se va cheltui o cantitate foarte mare de energie. Elanul emoţional al operatorului, suscitat şi mult timp susţinut

prin succedarea riturilor, susţine toată experienţa.

Câţi agenţi oculţi, nevăzuţi, nu cooperează la acţiunea experimentatorului, departe de a-l contrazicte, eu susţin acest lucru, adăugând că metoda indicată aici îi susţine, fără formule cabalistice.

VIII. Tratamentul mental al bolilor

Baza emoţională a oricărui tratament mental. Efectele curative ale acţiunii psihice. Alegerea medicatorului. Lanţul. Directive generale. Durata zilnică. Bolile cronice. Bolile psihice, obiceiuri, toxicomania, perversiunea, monomaniile, obsesiile etc. Acţiunea inconştient supărătoare a unora, anturajele. Gândurile pot ucide. Importanţa moralului binevoitor pentru bolnav.

Eficacitatea unui tratament prin acţiunea mentală necesită înainte de toate, din partea experimentatorului sau al experimentatorilor, un viu sentiment de compasiune faţă de bolnav şi faţă de cei ce sufăr pentru starea lui. Cunosc exemple de copii bolnăvicioşi pe care dragostea mamei i-a vindecat încet încet până la robusteţe. Am văzut muribunzi, readuşi la viaţă şi chiar trupuri inerte reînviate de iradierea însufleţitoare a unuia dintre cei apropiaţi, iniţiat în metodele acestei cărţi. Desigur, dragostea oricât de profundă ar fi nu învinge întotdeauna moartea. Există leziuni fatale, uzuri ireparabile, insuficienţe incoertâbile. Acţiunea mentală transfuzează organismului în pericol energii de întreţinere a autoreacţiilor curative, dar

dacă acestora din urmă îi lipsesc resursele indispensabile pentru a reacţiona avantajos, vindecarea nu va avea loc. Rămân destul de mulţi cei care nu pot fi salvaţi. Unora însă, cel puţin li se va susţine moralul, li se va îndulci suferinţa, li se va prelungi viaţa. Cel ce va realiza acest lucru va fi întotdeauna o persoană apropiată, o rudă, un prieten intim la care bolnavul ţine din tot sufletul, o persoană animată de dorinţa vie de a-i uşura suferinţa. Lăsându-i iniţiativa directoare a intervenţiei unei persoane calificate în acest sens, persoanele apropiate sufleteşte de pacient pot să-l susţină eforturile acestuia. Un lanţ de voinţe înfăptuieşte câteodată veritabile minuni, un lanţ format fie din bărbaţi sau femei, fără conducător, în scopul observării

legii polare a concursurilor fluidice. Acestui lanţ, ocultismul îi preconizează prelungirea în invizibil evocându-i amintirea celor dispăruţi care-l îndrăgiseră pe bolnav, ceea ce sporeşte influenţa lor, chemând în ajutor Fiinţe superioare.

Oficiantul şi eventualele sale ajutoare vor alege pentru fiecare zi un moment în care să se poată reuni, cel puţin în care fiecare, în mod izolat să ştie a dispune acolo unde se află, de timpul de a se alătura intenţiei celorlalţi. Ei îşi vor concentra atenţia asupra imaginii bolnavului şi dând frâu liber sentimentelor faţă de acesta îi vor deplânge suferinţele, dorind din tot sufletul atenuarea lor, îndepărtarea, transmiţându-i propria lor vitalitate pentru a-l întări şi vindeca.

Atenţia fiecăruia dintre ei va trebui pe rând fixată, timp de zece sau cincisprezece minute asupra diverselor înduri ta re le preced. De aceea, oficiantul ar proceda foarte bine dacă şi-ar programa din timp formulele pe care le va folosi. Fiecare colaborator s-ar gândi în felul acesta într-un perfect sincronism cu ceilalţi. Nu este vorba, bineînţeles, de a repeta nişte cuvinte, ci de a trăi intens sufleteşte, de a simţi semnificaţia, de a însufleţi imaginile de a vibra emoţional.

După enumerarea acestor idei, iată sugestiile curative pe care ar trebui să le avem în vedere. Mai întâi somnul, căci totul se învârte din punct de vedere terapeutic în jurul lui. Să-i sugerăm pacientului să doarmă mult, liniştit şi adânc. Să ni-l

reprezentăm dormind cu o expresie fizionomică destinsă liniştită. Să-l vedem trezindu-se într-o stare mai bună, mai sănătos. Apoi să ne gândim la dispoziţiile lui morale, să-i comunicăm speranţa, liniştea, convingerea că ne ocupăm cu folos de el, certitudinea că voinţele noastre concentrate spre vindecarea lui dispun de o forţă mult superioară acţiunii agenţilor adverşi. Să încercăm, de asemenea, a ne reprezenta cu o precizie anatomică starea actuală a organelor bolnave. Să urmărim în gând reluarea funcţiilor perturbate, să le stimulăm, să le reglăm funcţionarea.

În cele din urmă să vizualizăm vindecarea convalescenţa, revenirea la activitatea normală. Această ultimă reprezentare este de o mare importanţă.

Ca în orice altă intervenţie telephisică, sunt necesare două şedinţe pe zi între 45 şi 60 minute. Este, de asemenea, de la sine înţeles că tratamentul mental nu prescrie medicaţia.

În bolile cronice, ne vom gândi, înainte de toate, să sugerăm celui interesat să se conformeze tuturor regulilor de igienă alimentară şi generală cerute de cazul său. Mai degrabă umplem butoiul Danaidelor decât să vindecăm un bolnav care nu respectă prescripţiile medicale şi care face exact pe dos decât i se recomandă.

Putem trata şi vindeca prin acţiune mentală obiceiuri nefaste, toxicomanii, perversiuni, monomanii, înclinaţia spre sinucidere.

Pentru aceasta, fără să folosim sugestiile

imperative prohibitive, trebuie să convingem pe cel în cauză că obsesia, tendinţa, teama de care suferă încep să-i fie din ce în ce mai indiferente, că ea nu-l mai emoţionează, că-l lasă indiferent, în modul cel mai sincer. Într-un cuvânt trebuie să ne imaginăm că impreslonabilitatea subiectului se reduce în faţa agentului morbid. În paralel, vom încerca să-i comunicăm tot felul de gânduri, sentimente, dorinţe de felul acelora pe care vrem să le suprimăm. Vom încerca să trezim în el toate bunele dispoziţii care ar putea înlătura răul.

Anturajul unui psihopat, chiar dacă nu ştie, va împiedica vindecarea. Persoanele care se tem pentru bolnav, care sunt speriate, disperate pentru starea lui, de luni sau ani de zile, trebuie să fie, de asemenea,

îndepărtate. Influenţele lor adunate la un loc, constituie o puternică şi supărătoare orientare. Aceasta pentru că ele vor gândi mereu că boala este ereditară, incurabilă şi în cele din urmă îl va doborî pe bolnav. Cu cât aceste gânduri sunt mai numeroase, cu atât vor influenţa în rău bolnavul. A vedea agravarea bolii şi a o crede inevitabilă, chiar dacă o deplângem din tot sufletul, înseamnă s-o condiţionăm, făcând ea o revoltă interioară violentă să urmeze acestor gânduri de teamă. În felul acesta influenţa psihică poate tot atât de bine să ucidă. Tot aşa cum ura, lăcomia pentru moştenire, dezolarea pasivă poate săpa un mormânt înainte de vreme.

Anticii, prin folosirea blestemelor şi imprecaţiilor, în care de obicei nu vedem

decât o atitudine oratorică, cunoşteau puterea formidabilă a intenţiilor profund trăite (resimţite), în mod deliberat condensate şi clar exprimate. Core Datham şi Abiron trăsniţi la un singur gest al lui Moise, Ananias lovit mortal de Pierre, Laubardemont citat de Grandier să compară în termen de o lună la Tribunalul de Apoi; mai aproape de noi Stanislas de Guaita şi Boullan, scindatul caz al ţigăncii doctorului din Sermyn şi multe alte cazuri mai puţin cunoscute, sunt tot atâtea dovezi despre puterea ucigătoare a gândurilor. Fără să fie vizaţi de cineva, cei ce-şi alimentează, menţin ura şi răutăţile sunt în sintonism cerebral cu miriadele de vibraţii psihice, analoge cu ale lor, care se încrucişează în atmosferă. Ei suferă efectul distrugător al

acestei vibraţii şi sufăr din cauza lui. De unde necesitatea în timpul tratamentului, de a ţine seama de moralul bolnavului, de a-l incita să uite duşmăniile şi injuriile şi să se gândească numai la bunătate şi bunăvoinţă.

IX. Cum să combatem influenţele nefaste

Tulburări şi decepţii atribuite influenţei răuvoitoare a altcuiva. Persecutaţi şi mitomani. De ce ura dă naştere în mod anevoios efectelor telepsihice, cum poate ea acţiona? O lege generală. Cum ne apărăm? Cum să apărăm pe altul?

Toţi neurologii, tot ipsihiatrii, primesc doleanţele unui anumit număr de persoane atinse de tulburări senzoriale sau cerebrale pe care le impută de obicei influenţei deliberate ale altuia. Ele atribuie deseori acestei influenţe decepţiile şi insuccesele

lor. Aproape întotdeauna sunt o falsă imputare, cazuri de mitomanie explicabilă printr-un proces fiziologic. Dacă este adevărat, de altfel, că avem aproape toţi, prieteni care ne invidiază, duşmani, competitori pe care înfrângerea noastră i-ar avantaja sau pe care necazurile noastre i-ar umple de bucurie, nimeni nu este capabil de o asemenea ură care să dea naştere unei vrăji. Că mai multe gânduri rele pot să ne afecteze, eu cred, dar nu cu precizia şi intensitatea admise de alţii. Ar trebui pentru aceasta în afara dorinţei arzătoare şi o încăpăţânare ieşită din comun, de cunoştinţe şi abilitate telepsihică, pe care nimeni să nu le posede.

Am văzut ce metodă trebuie folosită, de câtă putere şi insistenţă avem nevoie pentru

a face pe altcineva să trăiască un efect telepatic precis. Aşa ceva nu se poate improviza. Să presupunem că x îl urăşte de moarte pe z şi se gândeşte întotdeauna la acesta, timp de luni de zile. Ce se va întâmpla oare. Dacă de exemplu, este neatent sau fcu. ne impresionabil, el va deveni şi mai mult, iar reflexele sale» brusc necoordonate cu ocazia traversării unei străzi aglomerate, printre maşini, îl vor trăda şi va fi călcat. Dacă x i-ar dori numai rănirea lui z, atunci, facultăţile acestuia în domeniul financiar ar slăbi. Să generalizăm. Dată fiind continua competiţie a lăcomiilor, toţi cei lipsiţi de caracter suferă în mod obligatoriu şi înecesar influenţe înrobitoare, dezavantajoase sau distrugătoare. Iată aspectul exact al acestei probleme. Pusă în

felul acesta cum să ne apărăm? Cum să ne apărăm de semenii noştri?

I.

În ceea ce ne priveşte, putem să ne izolăm printr-o educaţie psihică elementară, să devenim heterotonici la vibraţiile psihice nedorite. Într-o lucrare precedentă – *Puterea şi voinţa* – am expus în ce constă educaţia psihică. Nu voi reveni asupra ei aici. Făcând în fiecare seară un examen serios al gândurilor, pornirilor şi hotărârilor luate peste zi, fiecare poate să-şi dea seama, dacă într-o măsură oarecare n-a fost influenţat. Hotărând dimineaţa, în mod deliberat, ce vom face în orele care vor urma, vom fi stăpâni pe noi, vom reuşi să ne dominăm gândurile, să fim unicul lor generator. Ba mai mult, vom atrage cu

adevărat spre noi influenţele, împrejurările aducătoare de sănătate, de succes, de progres. Aceste împrejurări, oricât de fortuite ar părea, răspund întotdeauna la o chemare la o tendinţă interioară.

Înainte de toate să evităm orice animozitate, oricât de justificată ar fi, să uităm răutăţile, să refuzăm a ne mai gândi la ele. Asta ar fi risipă de energie mentală. Şi în afară de aceasta ne-ar sintoxiza cu o serie de vibraţii prejudiciabile.

II.

Pentru a ameliora starea unui persecutat, prima regulă de care trebuie să ţinem seama constă în a nu privi răul ca imaginar chiar dacă aşa ar fi. A doua ar fi aceea de a-i asigura condiţii de igienă mentală şi fizică perfecte. Să-l angajăm, să-l

incităm apoi să practice educaţia psihică. La nevoie sui sugerăm aceasta prin metoda expusă în această carte. În cele din urmă să folosim tehnica indicată în capitolul precedent.

X. Prevenirea sau modificarea unei decizii supărătoare

Acolo unde cuvântul a eşuat, gândul poate să triumfe. Meditaţia prealabilă. Itepaosul condensator. Căutarea şi notarea gândurilor cele mai evocatoare. Emiterea. O singură şedinţă ajunge adeseori. Aplicaţii diverse ale aceluiaşi procedeu. Aveţi încredere în noi.

Cineva din anturajul dv., un prieten va lua sau a luat deja o hotărâre care vă supără. Degeaba, v-aţi folosit resursele dialectice pentru a-l face să gândească. Este

unul din cazurile multiple în care acţiunea telepsihică are efect mai sigur şi mai rapid decât cuvântul. Încetaţi intervenţia verbală. Izolaţi-vă într-o încăpere silenţioasă. Meditaţi în linişte şi cu atenţie la ceea ce aveţi de gând să împiedicaţi. Studiaţi geneza acestei decizii, reprezentaţi-vă executarea ei, stabiliţi urmările şi, ca să puneţi capăt precizaţi toate avantajele pe care le-ar avea cel interesat schimbându-şi părerea. Dacă găseşti unul sau mai multe compromisuri între mohilurile care incită subiectul să se hotărască în sensul regretabil despre care vorbeam şi ceea ce ne sfătuieşte raţiunea, imaginaţi-le. Toate amănuntele acestei meditaţii trebuie notate cu rapiditate. Când începeţi să vă plictisiţi, deturnaţi-vă spiritul de la ideile cu care l-aţi

ocupat şi faceţi-l să-şi îndrepte atenţia în altă parte. Afluxul de inspiraţii sau de subsecvente va continua totuşi, iar dv. va trebui să notaţi în continuarea celorlalte gândurile care vă vor asalta. Alegeţi dintre ele pe acelea care suscită în sufletul dv. o vie opoziţie. În felul acesta ţoale urmările dezastruoase ale actelor pe care vă pregătiţi să le preveniţi, acelea care vă emoţionează, care vă revoltă, care fac să ţâşnească din voi un „nu” energic, formal, reţineţi-le. După o scurtă pregătire bazată pe indicaţiile capitolului III, în vederea condensării energiilor voastre faceţi una sau mai multe şedinţe de emitere, preferabil în momentele în care afacerea revenindu-vă în întregime în memorie, vă simţiţi animat de dorinţa de a face să dispară cauza

preocupării voastre.

Recitiţi-vă notele. Înflăcăraţi-vă evocarea tablourilor pe care le prezintă şi terminaţi prin acelea care compun extrasul prescris mai sus. Acestea din urmă, dacă le vizualizaţi cu vioiciune vă vor scoate din mişcările de revoltă interioară, extrem de violente. Ele vor da naştere la tot atâtea proiecţii psihice subiectului ale căror dispoziţii vor fi slăbite.

Imaginându-vă atunci că cel din urmă este acolo, nehotărât, mai raţionaţi în gând cu vehemenţă, spuneţi propria voastră convingere, imaginaţi-vă că înţelege, că vede unde ar putea să-l ducă rătăcirea lui, că trăieşte imediat bucuria pericolului evitat şi că-şi exprimă toată gratitudinea.

Trecerea marcată cu alte caractere

indică faza esenţială a acţiunii. Dacă mobile foarte puternice concură la hotărârea care trebuie să inhibe, sunt necesare mai multe şedinţe. Dar câte hotărâri regretabile nu depind de un simplu capriciu, de vise înşelate, influenţe stângace. Toate acestea putem deseori să le oprim sau să suspendăm execut «ren prin efortul unei singure ore bine folosită.

Printr-un procedeu analog, acţionaţi asupra a ceea ce vă nemulţumeşte subalternii sau şefii, colegii sau confraţii, clienţi sau furnizori, prieteni sau rude. Concentraţi-vă în sinea voastră asupra cauzei nemulţumirii. Nu exteriorizaţi în reprezentări verbale în doleanţe sau confidenţe vibraţiile emoţionale neplăcute care vă agită. Aşteptaţi clipa în care,

recapitulind în sinea voastră greşelile, vă veţi simţi iritat. Profitaţi de ea pentru a sugestiona energic pe acelea sau aceia la care vă gândiţi. Veţi constata imediat că influenţa gândului deşi nebănuită de cei mai mulţi şi respinsă categoric de oameni, operează efecte impresionante prin evidenţa lor precisă.

Un ultim cuvânt: oricât de dificil, oricât de îndepărtat vi s-ar părea rezultatul, oricât de neîncrezător sau oricât de slab v-aţi simţi în faţa dificultăţii să aveţi încredere că veţi reuşi cu ajutorul forţelor psihice. A trăi, înseamnă a genera energie, a te domina înseamnă a acumula; a gândi înseamnă a o iradia, a se emoţiona înseamnă a se iof vJ, a reînnoi efortul înseamnă a accentua cântăririle lui precedente. Mijlocul de a

acţiona pe care-l dezvălui în cartea mea vă înarmează aşadar cu acelaşi motiv ca oricire altul şi dacă veţi exersa folosirea lui, posibilităţile voastre vor creşte pe zi ce trece.

XI. A feri seu o proteja pe cineva

Intenţia făcută eficace (eficienţa). Ferirea de pericol. Procedeu. Protecţia în timpul unei încercări sau a unei dificultăţi. Aplicaţii diverse.

Procedând aproape ca pentru a vindeca poţi însoţi cu o influenţă protectoare o persoană apropiată, un prieten îndepărtat, fie pentru a-l feri de un pericol, fie oantru a-l face să-şi păstreze facultăţile, fie pentru a-l favoriza în orice împrejurare. În mod izolat sau cu ajutorul unui lanţ oir), se practică zilnic evocarea imaginii, şi, aceasta o dată

precizată, ne concentrăm gândul cum credem de cuviinţă. Ca pentru orice altă acţiune telepsihică, un anumit număr de şedinţe sunt indispensabile pentru a obţine un rezultat palpabil (concret).

Dacă ţinem cont de securitatea subiectului şi ne temem să nu-l expunem la un pericol deosebit, lăsând un spaţiu larg, în cursul fiecărei şedinţe, ca să-l descoperim să nu-i uităm nici pe cei de care nu ne temem, şi care sunt deseori mai periculoşi, să ne imaginăm pe cel care ne interesează în integritatea lui fizică, cu aspectul exterior cel ni ai liniştitor şi să insistăm menţinând această imagin» pe ectanul imaginativ, afirmând în vârful buzelor „să rămână aşa, Vreau să rămână aşa, eu vreau să rămână aşa”. Atunci când subiectul trebuie

neapărat să se teamă de un risc, să nu se specifice cum poate s-o facă, ci doar să se afirme că va ieşi cu bine din situaţia respectivă, teafăr, ocolind toate capcanele. Putem să ne gândim a-i stimula atenţia, şi susţinem încrederea în el, să fie calm şi să-şi păstreze sângele rece.

Faptul de a cunoaşte intim pe cineva şi de a-i aprecia fără să-şi dea seama, felul de a fi, ne ajută considerabil să neimpunem voinţa noastră căci legătura (raportul) este în cazul acesta dinainte stabilită şi pe de altă parte avem *o* reprezentare clară şi precisă a ceea ce simte subiectul. Bunele sentimente pe care le nutrim faţă de el, intensitatea dorinţei de a-l proteja, sunt, de altfel elementele cele mai importante ale reuşitei.

Cu ocazia unui examen, a unui demers, a unui efort special, influenţa telepsihică poate să contribuie în mod deosebit la succes. Dar trebuie să te ocupi de aceasta cu mult timp înainte şi nu în ajunul evenimentului. Minimum de zile necesare este de 30 până la 40 zile.

În timpul ţinui examen, acţiunea la distanţă, de exemplu, nu va spori de bună seamă cunoştinţele candidatului, dar îl vor plasa într-o stare de perfectă luciditate mentală, îi va stimula memoria, siguranţa de sine, prezenţa de spirit, îl va face cât se poate de plăcut celorlalţi. Ea va influenţa în felul acesta – oricât de straniu ni se pare – pe examinatori. Trebuie să mai adăugăm chiar că în timpul studiilor putem să-i sugerăm pofta de muncă, interesul pentru

anumite materii, înţelegerea uşoară a explicaţiilor, echilibrul fizic şi puterea intelectuală. Să nu uităm că a trece cu bine un examen sau a obţine o diplomă nu asigură nimănui o carieră strălucită dacă-i lipsesc aptitudinile, cunoştinţele şi dacă nu se luptă pentru acest lucru.

Îndrumările de până acum se adaptează la numeroase cazuri: demersuri, solicitări, la teatru sau oriunde în altă parte.

XII. Dedublare

Faptele. Teoriile. Dublarea. Formele gândurilor. Experimentare. Adaptări.

Faptele – a se dedubla, altfel spus a fi văzut sau auzit la *o* distanţă considerabilă de timp, a vedea şi auzi ce se petrece departe de tine, constituie cea mai grozavă manifestare telepsihică. Istoria ne pune la

dispoziţie numeroase exemple de dedublare. Am vorbit despre ele în lucrările mele *Science occulte* şi *Magie pradique*. În zilele noastre găsim observaţii la tot pasul. Ajunge pentru a ne convinge să citim procesele verbale ale Societăţii de cercetări psihice din Londra sau cărţile lui Gurney, Mygers, Podruore, Maxwell şi Birac pe care i-bm citat în capito-Iul I. Se află în ele descrisă relaţia dintre multe fenomene spontane. Aici vom putea vedea cum putem să le folosim în cu bine în favoarea noastră. Numai o predispoziţie speciali permite să ajungem la dedublarea integrală, dar dacă intenţia susţinută de a-ţi impune gândurile altcuiva este de ajuns pentru ca activitatea mentală să se iradieze în mod. eficace, o concentrare a spiritului analogă determină

numai parţial proiecţia bilocatorie.

Teoriile. I. *Dublarea*. Dacă ştiinţa modernă începe cu greu să atingă – şi nu cu încredere – studiul fenomenului respectiv, de-a lungul vremurilor au fost transmise texte care afirmau perfecta cunoaştere, folosirea cu uşurinţă a legilor dedublării.

Ocultismul – vestigiu al ştiinţei înaintaşilor – ne arată omul făcut nu numai dintr-un suflet şi dintr-un corp, ci şi dintr-un al treilea element intermediar între unul şi celălalt. Acesta este dublul sau acel Ka al preoţilor egipteni, Kamarupa al Induşilor, acel Nephesch al kabaliştilor, mediatorul plastic al ermeticilor, cunoscut în zilele noastre de corp astral. Exact informat asupra modelului aparenţei materiale, corpul astral, făcut dintr-o substanţă şi mai

subtilă decât starea eterică a fizicienilor, interpenetrează organismul tangibil al cărui edificator, conservator şi animator, el este de altfel.

În favoarea acestor letargii asemănătoare morţii pe care ştiu să şi-o provoace asupra lor înşişi practicienii magiei şi pe care pot să-l obţină de la subiecţii lor persoanele care vindecă prin sugestie, sufletul (conştiinţa psihologică) se exteriorizează, vehiculată de corpul astral şi, lăsând acolo corpul fizic, de care o legătjură fluidică îl ţine legat, găseşte spaţiul desfiinţat. În aldră de acest ultim aspect, multe altele sunt posibile şi chiar frecvente. Acestea sunt diversele forme ale metagnomiei – nume creat de Boirac, defunctul rector al Universităţii din Dijon,

pentru a desemna perceperea lucrurilor şi a fiinţelor situate în afara valorii sensurilor în timp şi spaţiu: Un somnambul lucid, un clarvăzător, *o* persoană cu dublă vedere, vă pot descrie un rezident din Marsilia sau un eveniment care se va întâmpla Ml.

Acest lucru le este posibil printr-o dedublare parţială. Un om mort sau care trage să moară, îi apare, dincolo de ocean, mamei sale: dedublare provocată de emoţie3. Sub efectul chloroformului, un pacient se exteriorizează şi asistă la operarea sa – acelaşi fenomen. În somn cel ce doarme visează că se află în vizită la tatăl său a cărui casă ia foc. În ziua următoare el află că visul său a fost adevărat. El s-a bilocat, deci, şi a văzut tot.

Case bântuite de spirite şi multe alte

fenomene ciudate se explică prin exteriorizarea dublului. Pentru a înţelege aceste lucruri trebuie citită cartea lui Gurney, Myers şi Podmore, despre *Halucinaţiile telepatice*, doar atunci ne vom da seama de frecvenţa dedublării.

În cea mai mare parte a cazurilor serios convtatrie, dedublatul nu este conştient – ceea ce nu trebuie să surprindă – căci este vorba mai întotdeauna de o proiecţie numai a dublului, în timpul căreia sufletul, elementul psihic, conştiinţa rămâne în preajma corpului. Când se în aşezaţi, cu muşchii relaxaţi, lăsaţi în voia lor, ne gândim în exclusivitate, profund la un al treilea, ne proiectăm inconştient dublul nostru spre el. Cel interesat percepe rf. reori această prezenţă invizibilă, cel puţin

ca imagine a noastră înşine. Şi totuşi dublul nostru acţionează asupra lui şi-i transmite mişcarea lui ondulatorie, îi comunică acel ton de vibraţii de care este animat, ceea ce trezeşte în el gânduri despre noi.

N-aţi avut, oare, niciodată, în timp ce eraţi căzut pe gânduri, ca să spunem aşa, senzaţia că aţi trecut pracul realului, impresia că reveniţi de undeva departe, în momentul în care un apel neaşteptat vă readucea la noţiunea de real?

În felul acesta, acolo ca şi oriunde altundeva, există grade şi dacă blocarea totală şi conştienţă pare să necesite[14]

calificări ciudate, fiecare se dedublează mai mult sau mai puţin spontan şi fiecare poate, încercând s-o facă în mod deliberat

14 Vezi Flamarion - Moartea şi misterul ei.

să tragă foloase din această posibilitate.

Teoriile – II. *Formele. Gânduri* – Totul se petrece cum am mai spus-o în capitolul II, ca şi cum, scăldate de un invizibil ocean fluidic, sufletele noastre s-ar găsi permanent într-o mentală comunicare. Acest ocean, ocultismul îl defineşte „plan astral” şi-i atribuie un rol cosmologic dintre cele mai importante, asupra căruia nu voi insista aici1. Ceea ce ne interesează, în primul rând, este proprietatea atribuită de oculţi substanţei planului astral, de a lua diferite forme sub efectul activităţii noastre psihice. Imaginile mentale îşi sculptează trupuri după asemănarea lor. Răsunetul impresiilor, emoţiilor şi sentimentelor noastre da unaşlere la agregate cu contururi şi culori diferite2.

Toate aceste creaţii sunt dotate cu simţul mişcării şi chiar cu jumătate de conştiinţă. Ele acţionează ca auxiliare ale inteligenţei din care emană. A vrea să acţionezi asupra unui al treilea, ducându-te cu gândul acolo unde se află el, înseamnă, deci, a proiecta un fel de fantomă, de dublu, de ulterego, care va influenţa inconştientul subiectului după intenţiile noastre. De asemenea, imaginile mentale formate şi transmise după tehnica cunoscută, constituie corpuri astrale reale, care rămân în ambianţa subiectului şi se manifestă aici, câteodată până la obsesie. Se vede clar cât este de sugestivă teoria formelor gânduri şi cât de utile sunt inspiraţiile pe care le putem lua din ea.

Experimentarea – Printre specialiştii

care au scris despre dedublare, unii au indicat, pentru obţinerea acestui fenomen, folosirea substanţelor pernicioase prin ele înşile şi al căror efect rămâne de altfel incomplet. Într-adevăr, opiumul, eterul, cocaina, morfina, haşişul provoacă dedublarea, dar îi iau experimentatorului orice influenţă directoare a fenomenului sau îl împiedică de a mai şti să-l folosească. Alţii au preconizat o metodă mai puţin periculoasă, care foloseşte exteriorizarea inseparabilă a somnu-[15]

lui natural. Inconvenientul acestei metode este evident: candidatul neavând un control continuu de sine, deoarece, blocarea se produce în 6 tare de inconştienţă, caută să se pună în cele mai bune condiţii pentru

15 Vezi Leadbeator, L'homme visible et invisible. Leatbeator - Lcs formes pensâes. A. Besant, Aides invisibles.

a suferi influenţele ambiante cele mai restrictive ale propriei sale voinţe. De fapt, i-am văzut pe unii complet dezechilibraţi de încercările lor. Această dedublare nu constituie nimic altceva decât o poartă deschisă despre lumea misterioasă de dincolo. Să treci prin această poartă, cu mâinile legate şi anihilat din punct de vedere psihic, este fără îndoială o ciudată temeritate!

Procedeul pe care îl voi expune se deosebeşte esenţial de precedentele, mai întâi prin completa sa inofensivitate; apoi pentru că duce la o exteriorizare graduală în timpul facelor căreia experimentatorul îşi păstrează integral conştiinţa şi voinţa. L-am expus de altfel deja în *Ştiinţa ocultă şi Magia practică*, dar îşi are foarte bine locul

şi aici.

1. Să căutăm înainte de toate să impunem corpului fizic o pasivitate completă. Cea mai bună poziţie este întins. Atenţia trebuie să parcurgă pe rând fiecare fibră, cu scopul de a relaxa, de a destinde perfect sistemul muscular. În felul acesta ajungem la o imobilitate absolută.

2. Inerţia locomotorie predispune la o încetinire a activităţii intelectuale, lucru de care ne dăm foarte bine seama şi care degenerează foarte simplu în somn firesc adânc la cei ale căror energii psihice sunt insuficient condensate. De aceea, din cauză că nu am operat conform indicaţiilor precedente această condensare, experienţa se întrerupe de la sine.

3. Experimentatorul, încă manevrat de

automastismul său, observă continuarea agitaţiei sale cerebrale şi abia atunci este bine să se ţină de ea. Menţinerea intenţiei, fără nicio tensiune volitivă, rărind elaborarea gândurilor, constituie cheia exerciţiului.

Această intenţie nu va duce dintr-o dală, şi nici în câteva şedinţe numai, la suspendarea completă a gândurilor. Totul se obţine progresiv, calmul urmează agitaţiei şi, după aceea, somnul pune stăpânire pe cei ce se oferă benevol. Dar după câteva săptămâni de încercări zilnice, momente din ce în ce mai lungi marchează un prim progres. Apoi, această oprire se prelungeşte şi durează mai *mult,* tulburată doar de o vagă reacţie. În cele din urmă. ea va fi uniformă. Aceasta este izolarea. În această

stare acuitatea senzorială se află considerabil atenuată. Zgomotele din exterior devin indiferente, ca de altfel şi senzaţiile vizuale, olfactive sau tactile. Se ajunge astfel la o dispoziţie analogă cu aceea a unui individ preocupat, care nu-l aude pe cel care-i vorbeşte. În felul acesta începe să se schiţeze exteriorizarea.

4. Se obţine foarte clar impresia de a nu mai fi strâns integrat în limitele corpului fizic. Se simte plutind, undeva în paralel şi la o oarecare distanţă. Cea mai mică intenţie voluntară l-ar readuce la starea normală. De aceea, nu va simţi nicio teamă, ci dimpotrivă o linişte quasi-nirvanică.

5. Ajuns la aceste rezultate şi capabil să se izoleze în felul acesta în câteva minute, la intenţia primitivă de stază intelectuală, el va

continua să se menţină în această stare din ce în ce mai mult şi va continua experienţa fără grabă, consacrându-i circa o oră zilnic. După caz, evoluţia posibilităţilor bilocatorii va lua un curs adecvat predispoziţiilor fiecărui individ. Astfel, unii vor începe să perceapă. mijlocul astral sub forma unei lumini sau a unei umbre difuze, în care forme, siluete imagini se vor schiţa puţin câte – puţin a) pentru alţii, spaţiul hiperfizic va fi uşor parcurs şi dublurile celor în viaţă vor fi perceptibile (b) înaintea chiar a planului astral[16].

6. Experimentatorii care vor observa ceea ce am expus la punctul *a* ar obţine rezultate mai rapide, orientându-se spre

16 Perceperea lucrurilor şi fiinţelor situate în afara simţurilor fizice in timp şi spaţiu. Exemple: autoscopie, psihometrie, luciditate, somnambulism, clarviziune, viziuni In cristal etc.

metagnomie. Aceştia sunt mai degrabă percipienţi decât iradianţi. Cei ce vor observa (punctul b) vor afla că sunt mai bine dotaţi pentru a acţiona, pentru a. se manifesta, decât pentru a percepe vibraţiile «ni se de alţi r>entri. Aceştia vor excela mai ales în acţiunile la distanţă cu multă uşurinţă.

După cum am văzut, dacă abordăm aceste practici, fără să posedăm rezervele energetice, care să asigure în acelaşi timp succesul şi inofensivitatea, nu riscăm nimic altceva în afara somnului reparator. Dar exerciţiul în sine îl antrenează încet încet pe cel care-l practică şi-i dezvoltă în mod considerabil aptitudinile. Încercând mereu, oricine şi-ar atinge scopul. Dacă în acţiunea telepsihică la distanţă se va proceda printr-

o dedublare prealabilă, va fi de-ajuns să evoce imaginea subiectului şi să se precizeze clar intenţia de a fi împreună pentru ca rezultatul dorit să se arate. Şi atunci acţiunea va fi mai puternică, mai rapidă, cerând mai puţin efort decât sugestia mentală obişnuită.

XIII. Telepsihia în viaţa individuala şi colectiva

Factorul telepsihic în urzeala destinului. Competiţia universală. Ardoarea râvnită, efecte – Acţiunea exterioară a dispoziţiilor obişnuite ale omului. Aptitudinile fără aviditate şi aviditatea fără aptitudini. Telepsihia şi afacerile. Dragostea duioasă şi vigoarea apetenţă. Investiţii invizibile. Ciocniri colective ale voinţelor. Psihismul şi problema socială. Optimism şi luciditate.

Teama sterilă şi teama utilă. Despotism şi servilitate. Caracterele puternice şi autoritatea lor morală. Munca forţează în mod eficace gândul. Dragostea şi telepsihia. Pasiuni şi sentimente. Concluzii.

Aşa cum am declarat la începutul acestei cărţi, influenţa telepsihică este o subsecvenţă inevitabilă a activităţii afective. Şi cerebrale. Îndată ce ne emoţionăm, îndată ce dorim ceva, ce ne gândim la ceva, iradiem vibraţii care reînnoite mai multe zile, luni, ani, contribuie în mod apreciabil la determinarea a nenumărate împrejurări. Cele din trecut se vor răsfrânge asupra prezentului, cele prezente asupra viitorului. Câteva consideraţii le vor lămuri.

Un colectiv se agită, străduindu-se să facă ceva. Fiecare dintre indivizii care-l

formează doreşte cu mai multă sau mai puţină încăpăţânare şi aptitudini ceea ce predispoziţiile sale îl împing să considere suprema dorinţă. De la savantul în căutarea descoperirii, care va face din el un vârf mondial la omul de finanţe care aşteaptă să dea o lovitură profitabilă, de la politicianul nerăbdător să ocupe primul loc în planul puterii la funcţionarul care-şi dispută un post mai bine plătit, de la adoratorul care-şi irit" cu suspinele sale rivalii la scriitorul care aspiră să obţină cununa de lauri, competiţia este generală. Ceea ce-i urmăreşte pe unii, este dorit şi de alţii. Or, dacă aativitate. i, calificările, sprijinul primit de fiecare competiţioner sunt tot atâtea atuuri în jocul său, patima devorantă este alta – şi ea contează. Puterea acesteia

explică nenumărate succese, dar şi multe înfrângeri neînţelese fără ea. La egalitate în privinţa cunoştinţelor, priceperii, capacităţii de muncă şi a protecţiilor, personalitatea cu cele mai puternice dorinţe va obţine mai mult. Această vigoare a d'rinţei înlocuieşte aproape întotdeauna, într-o largă măsuri, insuficienţele valorii intrinsece, dacă ştim să-i limităm zvâcnirile excesive. În fapt, este aceeaşi poftă frenetică care-i asmute pe cei mai îndrăzneţi piraţi asupra căutătorilor de aur. În cazul celor dintâi, judecata ageră îi face să se strecoare cu bine printre stâncile din apă; la ceilalţi cauzalismul deficient se pierde în faţa sugestiilor primite din frământările interioare. Dar acelaşi fel de energie îi împinge şi pe unii şi pe alţii să-şi întreprindă acţiunile. Cei care reuşesc s-o

domine şi s-o emită în imagini bi” e gândite identifică efectele cu intenţiile lor, cei care o primesc, îşi fac tot felul de gânduri rele şi rezultatele, întotdeauna precare, să amestecă cu nesiguranţa.

Desigur, este mult mai bine, să reduci viteza, în situaţiaţej în care cârma, fragilă şi stricată se loveşte de recif, e’ir în ceea ce priveşte oamenii, nu este mai puţin adevărat că lăcomia, mai mult decât meritul, se însuşeşte şi se iobindeşte.

Dincolo de stimulentul lor, convingerea că se poate, că ai dreptul, că eşti pregătit pentru asta, influenţează o serie întreagă de oameni de care depinde acel ceva la care se aspiră. Altfel zis, toate restricţiile pe care le simţim, le admitem, despre propria valoare se repercutează în sufletul xltuia. Iată de ce

cei modeşti, preocupaţi de a păstra m’Hira lucrurilor, acei rezonabili înainte de toate nu prime nici măcar un sfert din ceea ce ar pute*» să cheltuie, pe-vru nişte capacităţi identice, dacă ar simţi cu mai multă patimă – nicicum să zic orbeşte – dorinţa de a ave*» ceea ce inechitatea oamenilor le refuză.

Această elită cultivată, laborioasă, necunoscută, al cărei intelect se consumă în căutări minuţioase din care lese progresul ştiinţelor primeşte un preţ foarte mic pentru truda ei. Am putea spune chiar că în bugetul naţional competenţa este apreciată mai puţin decât îndemânarea. Asta deoarece este vorba despre oameni a căror energie psihică este absorbită de o lungă cultură şi ale căror preocupări ideale derivă din dorinţa de a o obţine.

Unii vor spune că atribuii acţiunii telepsihice efectul unui exces sau al lipsei de iniţiativă revendicativă. Acestora le răspund că cele mai juste revendicări se obţin destul de slab când dorinţa promotorilor nu este intensă.

*

*

În bătălâia afacerilor, cine vede curgând ofertele şi cererile avantajoase? Cine găseşte împrejurările cele mai favorabile? Cele mai satisfăcătoare? Este oare cel mat activ? Este oare cel mai bine dotat, profesional vorbind? De loc. Este cel mai pătimaş, cel mai dornic de a se îmbogăţi, de a deţine supremaţia. Acestuia îi vin idei pe care ceilalţi nu le vor avea, şi acest lucru se poate explica prin resursele interioare ale

sufletului său. Îi vin, de asemenea, colaboratori financiari tehnicieni pricepuţi, furnizori serioşi, clienţi câţi este nevoie. Dacă raportăm meritul la numărul lor, acest lucru poate fi încă susţinut, deşi printre concurenţi există unii destul de inteligenţi şi activi care eşuează. Dar toate acele întâmplări fericite, care ne fac să spunem de cele unul: „Are noroc!”, „Reuşeşte ca prin minune” – n-ar fi oare de ajuns ca să justifice teza mea? Mi se va răspunde că toată lumea doreşte să reuşească. Nu cu aceeaşi ardoare, nu cu aceeaşi fixitate psihică. Tuturor le este foame, dar între intermitenta schiţare a foamei a dispeplicului şi marea nevoie de mâncare a unui băiat solid este o mare diferenţă[17].

---

17 Comparaţia nu este de loc forţată. De cite ori adevărate brute cu o gindire rudimentară dar compactă, puternică şi bine orientată nu

Desigur, nici la noi, nici în altă parte – nu lipsesc fiinţ & ls bine dotate pentru a aprecia toate posibilităţile opulenţei, încât putem să ne întrebăm cum vibraţiile lor psihice nu atrag ceea ce le-ar satisface gusturile. Dar dragostea şi dorinţa arzătoare sunt două stări sufleteşti diferite. Dorim fără să ni se impună, în mod firesc, orice lucru plăcut. Nu simţim în cazul acesta, în mod obligatoriu acea nevoie continuă, impetuoasă şi vehementă, care ne atrage, ne cucereşte, pune stăpânire pe noi. Şi dacă ne gândim la numărul mare de oameni care iau cu asalt puţinul pe care ni-l oferă pământul, ne dăm seama de configuraţia atletică necesară marilor victorii.

---

uimesc pe unii care se cred f. subtili şi cunoscuţi prin succesele lor ? Organizarea psihică judicioasă, dar fără vigoare, influenţează fără doar şi poate mai puţin decit un temperament robust şi simplu.

A poseda, nu înseamnă şi a păstra. Moştenitorul pe care contingenţele sale l-au gratificat cu bunuri considerabile devine centrul unei permanente conspiraţii în care se află tot felul de pofte nenumărate, care prin starea socială, investesc bogăţia. Ele nu acţionează numai pe căi materiale. Ele sugerează dincolo de ceea ce se vede, imprudenţa, eroarea, excesul, viciul. Şi acţiunea lor mentală se îmbogăţeşte cu invidii, gelozii, *animozităţi* pe care *le* scoate la suprafaţă opulenţa. Ce lanţ redutabil! Şi în ce defensivă robustă şi circumspectă trebuie să «se afle mereu cel bogat. Dacă n-a primit la naştere ca zestre şi un psihic pe măsura importanţei pe care o are, va fi în curând dat la o parte. Aristocraţia însă care numără mai multe burţi decât suflete,

dormea mai mult decât muncea, consuma mai mult alcool decât idei s-a supus legii unui grup de intelectuali pasionaţi. Din momentul în care a încetat să mai gândească şi să vrea, monarhiei noastre i-a fost luată iniţiativa. Şi dacă burghezia actuală deţinătoare a prhilegiilor, mai stă încă în picioare, în ciuda imprudenţelor electorate, asta se întâmplă pentru că ea totalizează mai multe psihisme active decât toţi adversarii ei la un loc. În ziua în care pasiunile regaliste vor depăşi pe cele republicane vom putea spune că republica şi-a trăit viaţa.

*

Soarta proletarului se ameliorează încet din momentul în care el a încetat să

considere ca indispensabile din punct de vedere social, abuzurile săvârşite asupra lui.

Totul ar merge mai repede şi mai bine, dacă s-ar gândi lt drepturile lor cu mai multă ardoare şi mai conştient. Din cauza insuficienţelor psihice, democraţiile îşi duc existenţa sub un jug semidictatorial. Incapabili de a concepe ordinea dorită în imagini precise, ele se lasă mereu înşelate de buletinul de vot. Ele cred în desemnarea obedientelor organizatoare de echitate şi văd în mod invariabil ieşind din urna tirania şi hoţia. Totul s-ar schimba dată masele largi de oameni n-ar cădea pradă între două războaie, între două sesiuni legistative, între două mitinguri, unei resemnări excesive, făcută mai ales d'm indolentă şi

apatie. Totul s-ar schimba dacă fiecare dintre noi şi-ar formula în sinea sa cu hotărâre o sugestie foarte conexată: posibilitatea de a consuma, proporţional cu ceea ce produce. E nesoie de organizarea militară a popoarelor serv. sa de sub arbitrariile naţionale şi încredinţată, pentru fiecare continent, unui colegiu internaţional – cerinţă a unei consim Cunând direct al alegătorilor în privinţa destinaţiei cheltuielilor publice[18].

Această concentrare a spiritului ar acţiona perfect, aici efervescenţ i psihică îi impresionează fără doar şi poate pe cei ce sunt obiectul ei. Iritarea silenţioasă influenţează profund şi în med decisiv, ea

18 Pentru aceasta ar trebui, zice-se, o capacitate de apreciere p3 care popoarele n-o au. Toată lumea se abţine să le-o dea. Şi un:'? s-a mai văzut sâ i se ceară deputatului sau ministrului, bre /ctul de cunoştiinte ţi aptitudini economice.

este de altfel incoercibilă. În\crs, vociferările şi revoltele tumultoase, nu duc decât 1»: r-ae reforme suo rficiale şi tranzitorii.

* * *

Nemulţumirile, ranchiunele şi urile, nemărturisite dar viv ve – fie că sunt colective sau individuale – operează cd: vârâte vrăji. Paroxismul, mânia lor fulger, tună şi i”. esc precum trăsnetul. Când a fost puternic concentrată, dică de mult timp trăită, violenţa dezorganizează, uimeşte y ucide. Nimeni nu se poate lăuda că este imun la imanenta repercusiune a rivalităţilor şi antagonismelor prohabile. Pentru a se apăra împotriva lor, nu trebuie nici să le ignori şi nici să le desfizi, ci

dimpotrivă să-ţi sporeşti capacitatea de a rezista. Se ştie t acel ce se laudă cu fericirea, nu vede nenorocirea care bate li uşă. În realitate, optimismul nu face altceva decât să te atenţioneze în faţa adversităţii posibile şi să fii gata să acţionezi. Dacă optimismul prezintă uneori aparenţa unei nepăsări suficiente, aceasta se întâmplă din cauză că nu ne dăm seama în ce măsură este dublat de circumspecţie şi combativitate. Cum nicio existenţă nu este scutită de riscuri, trebuie să le prevedem să le parăm şi să le combatem, în afara oricărei consideraţii telepsihice, trebuie să fim vigilenţi, pentru adepţii doctrinelor noastre telepsihice având semnificaţi, unei garanţii, prin ea însăşi eficace, căci a-ţi face proiecte şi a te teme suscită şi stimulează

gândurile defensive, voinţa de a respinge pericolul.

Dacă faptul de a se crede sortit insuccesului sau nenorocirii, este supărător, este bine să nu uităm noţiunea posibilităţii de a le înlătura printr-o interdicţie formală. A ne teme de ceva având sentimentul că n-am putea să ne descurcăm echivalează cu a accepta şi deseori de a atrage nenorocirea, dar teama creatoare a unei voinţe imperioase de a îndepărta obiectul ei est dimpotrivă o apă! arc serioasă. Teama care-i paralizează pe unii le dă altora aripi. 1

f *»

Se ştie că oamenii voluntari ale căror gânduri de obicei despotice dau naştere supunerii, reuşesc să impresioneze, în primul rând pe cea mai mare parte dintre

cei pe care-i apropie. Putem remarca de asemenea că spre aceste firi de satrapi aleargă în mod uimitor cei ce se supun. O mentalitate de senior feudul improvizează mereu alţi supuşi. O mentalitate de sclav îşi atrage întotdeauna funia cu care este legat. De aceea, întâlnim deseori oameni devotaţi punându-se în slujba unor indivizi neîndurători – p niru că aşa sunt făcuţi.

Ceea ce caracterizează firile, puternice – nu cele subtile, nici echitabile – este faptul că aceşti indivizi sunt plini de ei şi siguri pe punctul lor de vedere. Ei vă descurajează când îl discutaţi pe al dv. pentru că simţiţi foarte bine inegalitatea luptei. De obicei spunem: „Iată un bărbat sau o femeie de caracter” şi ne dăm de o parte deşi avem dreptate. Eu numesc acest fenomen

ascendent moral telepsihic şi remarc că el operează, chiar dacă relaţiile nu sunt apropiate şi chiar dacă cei doi interesaţi nu s-au văzut niciodată. Aceste puternice egotisme se pierd deseori prin chiar uşurinţa lor volitivă care le incită mai mult la a cere decât la a reflecta.

Vigoarea propulsivă a gândurilor lor este admirabilă, dar imaginile lor mentale sunt insuficient deliberate deci imprecise. Ei obţin multe dar niciodată exact ceea ce le-ar fi convenit. Pe de altă parte o puntare exterioară impresionantă, o vorbă clară un anturaj impunător îşi pierd repede valoarea, dacă în spatele faţadei zace o fire îngăduitoare, apatică sau temătoare. După regulile religioase, a munci, înseamnă, se pare, a se ruga, când aceasta se face

conform unui ideal spiritual. Din punctul de vedere care ne preocupă, dacă munca este urmată de o emisie psihică concentrată aceasta concură puternic la a-i asigura lucrătorului ceea ce speră să obţină din munca lui. «Se întâmplă uneori să calculăm beneficiul unei întreprinderi pe care ea nu-l va da, dar al cărui echivalent îl obţinem pe o cale neprevăzută şi aparent fortuită.

*

*

Intim amestecată în toate raporturile umane, influenţa telepsihică se manifestă puternic în dragoste. Cei care iubesc cu pasiune, chiar dacă nu seamănă cu un Antinoniis, Apollon sau Hercule, triumfă cu uşurinţă în faţa unor îndrăgostiţi fricoşi, chiar dacă sunt atât de frumoşi, încât, după

cum spune poetul, îşi eclipsează rivalii, aşa cum soarele risipeşte norii. Sub anestezianta emanare a dorinţei masculine rezistenţele feminine cedează şi se abandonează, deseori fără să existe o mare dragoste, chiar şi în ciuda unor precise aversiuni. Gradul de atragere al fiecărei femei depinde de altfel în mod manifestat de faeton imponderabili pe care-i distingem cu atât mai mult cu cât deseori exclud frumuseţea, graţia şi distincţia.

Afirmaţiile amoroase scapă în mare parte analizei pur psihologice pentru că explicarea lor ţine în întregime de cuniplementarismul exact al celor două emisiuni şi al celor două percipiante psihice, după cum şi slăvirea şi sfârşitul lor ţin de o reciprocă şi fatală saturaţie. Atâta

timp cât durează idila, transporturile telepatice spontane, intuiţiile lucide, premoniţiile clarvăzătoare sunt deseori mărturii ale legăturii dintre cei doi interesaţi. Şi când la unul dintre ei apar primele semne ale despărţirii, imaginate sau trăite, aceasta trage fără să ne dăm seama din fibrele celeilalte o dureroasă distanţă, care anunţă ruptura apropiată.

* * *

Dacă pasiunea se disociază de ea însăşi sub acţiunea corozivă a timpului, sentimentele câştigă dimpotrivă în influenţă prin durată.

Sunt rane cazurile în care din punct de vedere teratologic, excepţional chiar, indiferenţa să reziste mult timp afecţiunii şi antipatia să nu cedeze, într-o bună zi,

bunătăţii. În toate cazurile, bunăvoinţa indulgentă şi inofensivitatea, armonizând psihismul individual vibraţiilor de aceeaşi natură constituie stări în mod preţios abductoare.

Dar trebuie să ţinem cont că dorinţa, aviditatea sau pasiunea se mulţumesc cu complementarele lor, totdeauna caracterizate printr-o oarecare pasivitate morală. Astfel slăbiciunea sugerează toate abuzurile, în timp ce fermitatea le inhibă. De aceea, ingratitudinea este o trăsătură a celor cu suflete prea largi.

Din cele relatate putem degaja câteva norme practice ale căror aplicare practică echivalează cu folosirea constantă şi fără emisiuni speciale a proprietăţii de t leinfluenţare a gândului.

Dacă toate activităţile psihică au un răsunet exterior, este evident că pentru a obţine de la ei efectele dorite trebuie să învăţăm a ne domina impresiile, emoţiile, sentimentele şi imaginaţia. A domina este folosit aici într-o dublă accepţie – cantitativă şi calitativă şi tot aşa de bine în sensul de a exalta decât în acela de a modera. Ajungem să fim stăpâni pe psihismul nostru printr-un efort susţinut care se sprijină pe o serie de reguli pe care le-am definit într-un volum precedent[19] şi la care nu voi mai reveni. Aceste reguli pe care câţiva le înţelegem în general cât ar trebui, mai ales în ceea ce priveşte finalitatea lor. A ne conduce gândurile implică totuşi posibilitatea unui maxim de acţiune asupra a tot ce ne

19 Puterea voinţei, aceeaşi editură.

priveşte. Fără să mai vorbim de acea linişte interioară fără de care nu putem fi stăpâni pe noi. Individul cel mai obişnuit, după ce şi-a format obiceiul de a-şi lăsa gândurile libere şi de a le menţine lotuşi convergenţa, exteriorizează o sumă considerabilă de vibraţii ale voinţei sale, care afectează pe toţi aceia care au o legătură oarecare cu dorinţele lui. El devine în stare să precizeze în imagini cu grijă elaborate ansamblul şi detaliul proiectelor sale. Energia sa psihică, acumulată şi condensară prin efectul regulilor respective se emite de la sine puternic prin imaginile pe care le formează. El operează în felul acesta o acţiune telepsihică generalizată, de unde rezultă acea magnetizare cunoscută sub numele de magnetism (atracţie) personal. Aceia –

cărora totul le reuşeşte – o posedă fără să-şi dea seama datorită unor dispoziţii naturale, dar chiar şi cei năpăstuiţi în această privinţă pot s-o stabilească în ei înşişi prin dorinţă şi măsură.

PARTEA A IV-A

INDICAŢII COMPLEMENTARE

XIV. Contraindicaţii, piedici, păreri

Dacă nu avem un minimum de vigoare funcţională, oboseala care rezultă din emisiunile telepsihice se transformă fără să i ne putem opune în depresie, care la rândul ci poate să atragă după ea multe dezordini.

*

* * *

DIaleticii renali şi, în general, toţi cei care au dificultăţi de alimentare, ar fi prudent să se abţină. Orice chelluiulă

cerebrală nefolosită necesită, într-adevăr, un efort suplimentar al rinichiului şi al celorlalte organe legate de el.

* * *

Surplusul de intoxicaţii floride le încearcă suficient psihismul pentru a-i face să-şi schimbe părerea despre acţiunea la distanţă. Şi dacă, din întâmplare, unul dintre ei ar – pune prea mult suflet, ar risca o congestie cerebrală.

* * *

Agitaţii, obsedaţii, cei ale căror gânduri n-au nicio legătură cu impulsivitatea emoţională şi imaginativă îşi agravează în general starea fără folos, praoticând acţiunea icicosihică. Mai întâi de toate, aceştia ar trebui să ajungă la acea stăpânire

de sine care le lipseşte şi fără de care jiu există nici elaborare, nici condensare, nici emitere eficace.

*

*

Nu uitaţi, ca după fiecare şedinţă, vă reveniţi în fire, fixându-vă gândul asupra unui subiect liniştitor şi, în orice caz, în afara preocupărilor pe care tocmai le-aţi avut, pentru a evita instalarea ideilor fixe, care sunt mama demenţei. Ne recuperăm greu forţele şi simţim un fel de oboseală.

Nu rareori, ni se întâmplă ca în ziua în care ceva nu merge cum am vrea şi deşi până atunci am fost total indiferenţi la chestiunile psihice, ne gândim să ne

procurăm un tratat despre hipnotism, convinşi fiind că vom găsi în el rezolvarea pe loc a oricărei dificultăţi. Totuşi, cine ar pretinde să stenografieze un discurs imediat după cumpărarea unui tratat de stenografie? Nu devii experimentator de azi pe mâine, pentru simplul fapt că ar fi nevoie să devii aşa ceva. Trebuie mai întâi să ne străduim a înţelege şi apoi a aplica.

*

Dacă un chimist ar pretinde, sub pretextul că are imediat nevoie de el, că poate să obţină un produs în mai puţin timp decât efete necesar pentru a-l elabora, l-am privi cu neîncredere. Totuşi sunt destui gânditori care, presaţi fiind de timp, fac apel la telepsihie pentru a grăbi obţinerea unor rezultate mai rapide, mai ales în

cazurile în care aşa ceva nu se poate.

* * *

A fi grăbit nu-ţi conferă aptitudini speciale. În telepsihie nu există rezultate în acelaşi timp importante şi imediate. Repetiţia este aceea care face forţa sugestiei şi asiduitatea cea care-i conferă uşurinţa – întotdeauna relativă de altfel.

*

*

Mulţi se cred incapabili de influenţă. Mulţi se cred capabili, fără un efort apreciabil, de efecte instantanee şi considerabile. Unii înţeleg dificultatea, o abordează cu hotărâre şi investesc încet încet în ea o răbdare statornică. Aceştia sunt cei ce vor culege şi roadele.

* i înainte de orice acţiune la distanţă nu putem aprecia consecinţele pe care le-ar putea avea dorinţa noastră. Unele suit inevitabile şi este bine să vedem dacă nu ne vor face «să plătim prea scump satisfacţia a căror urmare sunt, altele pot fi evitate cu condiţia de a le specifica intenţia în planul general pe care-l ştim.

* * *

Aproape toţi elaborăm destulă energie psihică pentru a obţine cu ajutorul procedeelor expuse în această carte, rezultate hotărâtoare despre tot restul existenţei, dar cu cât elaborarea este mai abundentă cu atât tensiunea de exteriorizare este mai puternică.

Această tensiune determină impulsuri

cărora nici măcar prin cap nu ne trece să le rezistăm. Totuşi, toate lucrările analoage cu a noastră indică cu prolixitate că a ceda impulsului, înseamnă a lăsa energia psihică să se evapore.

Din fericire oamenii care se înfurie uşor îşi cheltuiesc în manifestări exterioare, în general inofensive, formidabilul dinamism ieşit din mânia lor. Dacă ar şti să-şi ţină cuvintele, să nu dea cu pumnul în masă şi să nu spargă obiecte, ar putea să facă pagube şi mai mari. Vigoarea propulsivă a gândirii, ardoarea pasională, violenţele sufletului constituie adevărate sceptre, cu condiţia să ne asumăm iniţiativa mânuirii lor.

A şti să fii spontan, înseamnă a fi stăpân pe propriul destin. Cei ore guvernează lumea sunt oameni core au ştiut să-şi stăpâneescă o formidabilă impulsivitate nativă transformând-o astfel într-o putere dominatoare şi realizatoare. Nu pot să cred că este de ajuns să te stăpâneşti ca să guvernezi lumea. Dimpotrivă, afirm că prima condiţie pentru a deveni cineva înseamnă să fi sortiţ acestei situaţii la naştere. Dar asupra individului riguros capabil de a se guverna, la triplul punct de vedere senzorial, emoţional şi imaginativ se adaugă destinul care are mult mai puţină importanţă decât celelalte. Omul care ajunge să-şi conducă gândurile, se eliberează aproape de orice influenţă, chiar şi de cea colectivă. Numai prin instaurarea

unei solide structuri interioare, opusă învăţăturilor libertine fiecare individ poate să-şi cucerească libertatea.

*

t.

Dacă nu putem schimbe radical elementele psihice şi fiziologia pe care le-am moştenit, putem, cu pricepere să extragem din ele un maxim profit. Astfel, făcând numai ceea ce ne permit puterile, putem să le sporim şi să le adaptăm satisfacerii nevoilor vieţii.

Spaţiul fiindu-mi limitat, am fost obligat să condensez în acest volum o mulţime de noţiuni acumulate în douăzeci de ani de observaţii zilnice. Nu vă miraţi aşadar dacă uneori vă veţi simţi obligaţi să reflectaţi un

timp pentru a înţelege textul.

XV. Dezvoltarea aptitudinilor teleps Btke

Practica hipnotismului propriu-zis, în care se acţionează asupra subiecţilor prezenţi prin privire, cuvânt şi voinţă, constituie o excelentă metodă de pregătire pentru telepsihie. Sunt exersate toate facultăţile mentale active, în mod deosebit atenţia, judecata şi puterea voinţei. Este a psihagimnastică raţională şi sintetică care solicită calităţile intelectuale întărind ceea ce se cheamă forţă de caracter. Ea comportă toate eforturile de iniţiativă, discernământ, stârnire de sine şi de influenţare a altcuiva, susceptibile de a concura la formarea unei puternice personalităţi De aceea cel mai scurt drum pentru a deveni un bun telepsihist, constă în

a te consacra cu asiduitate hipnotismului direct. Un om deprins cu procedeele obişnuite de hipnotizare, ştie să gândească cu toată fiinţa şi precizia necesară pentru a influenţa la distanţă. Consideraţii multiple pot să-l facă pe un începător să-şi schimbe părerea sau să renunţe. Mai întâi de toate greutatea cu care se găsesc subiectele. Persoanele sensibile la manevrele hipnotice ale unui începător, şi care să accepte cu uşurinţă, colaborarea cu acesta, sunt destul de rate. Există totuşi cam 15 la sută care acceptă, iar dintre acestea două sau trei ar putea fi hipnotizate şi de un copil. De altfel, printr-un fenomen, uşor de înţeles, cea mai mare parte a oamenilor a căror impresionabilitate îl face să fie ou uşurinţă lămuriţi acceptă mult mai repede decât cei

refractari, să fie hipnotizaţi. În şedinţele publice, în care experimentatorul invită dintre cei ce asistă şi doresc să se supună acestei încercări, sugestionându-i să urce pe scenă, cei ce se prezintă sunt de obicei buni subiecţi. În viaţa obişnuită ei. te recunosc uşor. Oteva precizări despre semnele revelatoare care trebuie căutate sunt pe gustul multora.

Orice-am zice despre teoriile care în mod firesc sunt modificate sau înlocuite cu altele – tot într-un cadru teoretic este bine să discutăm ca să înţelegem lucrurile mai bine. Mă voi folosi aşadar de o schemă care-mi este familiară: aceea a celor patru mijloace de influenţare.

Din 100 de indivizi luaţi la întâmplare, unii sunt deosebit de sensibili la acţiuni

senzoriale, aceia care încep de la periferia nervilor la centru, de exemplu prin fixarea unui punct foarte strălucitor sau lovitura de gong. Se cunoaşte numărul mare al celor ce au suferit oomoţii în război: o explozie în apropiere de ei îi face să rămână într-o stare cataleptică. Doctorul Mesnet, pe de altă parte ne-a lăsat un exemplu de hipnoză spontană prin lumină puternică. În cartea sa intitulată *Somnambul ismul provocat,* ol notează cazul unui şef de gară, fascinat de proîectoiul unei locomotive şi călcat de tren, care înainte de a-şi da sufletul, declara ca şi-a pierdut conştiinţa în urma şocului provocat de lumina farului asupra i-etimi. Din fericire, dus la spital el şi-a revenit.

Alţii se arată aproape refractari oricărui alt procedeu în afara sugestiei, care invers

faţă de procedeele senzoriale* atinge direct organul central reacţionând asupra sistemului nervos, într-un mod centrifug.

Întâlnim de asemenea oameni, asupra cărora proiecţiile magnetice îi fac efectul în câteva minute. În fine – acţiunea pur psihică – sugestia mentală – îşi are şi ea predispuşii ei. Să mai adăugăm că destul de frecvent întâlnim subiecţi ce se lasă la fel de influenţaţi prin două sau chiar trei dintre cele patru procedee.

Iată cum observaţiile ce trebuie reţinute pentru a înţelege aptitudinea de manifestare a fenomenelor studiate în psihism.

Înainte de toate trebuie să spunem că un sistem nervos mai sensibil la acţiunile senzoriale pentru ca o stare secundară să

rezulte din el, este ori viciat ori foarte deprimat. Ereditatea alcoolică sau specifică, degenerarea celulei nervoase, hiperestezia sunt întotdeauna legate de hipnotizabilitatea senzorială. Iată de ce Charcot şi Sevala nu erau de acord cu Liăbeault şi Nancy. La Salpertnăre se făceau experienţe pe isterici, hebefrenocatalonici – pe anormali – în exclusivitate. La Nancy terenul experimental mai larg cuprindoa toate felurile de bolnavi. Iată, da asemenea de ce Babinsky şi neurologii sec. XX afirmă că: sugestibilitatea = histeria = pitiatismul: ei lucrează numai pe terenul neurozei. Există un mijloc foarte simplu» în a-ţi da seama dacă eliminarea unui simţ ar provoca hipnotizarea subiectului urmărit: aşezaţi-l în

aşa fel încât câmpul lui vizual să fie întrerupt de o draperie neacră, de un panou cu dungi verticale alternate, negre cu albe, albastre şi albe etc. Un om normal nu va acuza decât o uşoară perturbare vizuală. La un senzorial se va remarca o alternare accentuată a sistemului psiho-nervos: încetinirea asocierii de idei, năucire, toropeală şi uneori chiar halucinaţii spontane. Să trecem acum de la diagnosticul sensibilităţii la sugestie. Ea se măsoară având în vedere aptitudinea mai mult sau mai puţin accentuată cu monodeismul spontan. Semnele exterioare care o scot în evidenţă sunt următoarele „feţe ovale sau triunghiulare, prin opoziţie cu fizionomiile rotunde sau pătrate; predominanţă în lineamentele feţei a

contururilor eliptice cu cele rectilinii; insuficienţa înălţime a treimii superioare a feţei sau exces al tieimii inferioare (în ambele cazuri este predispus la hipnotism senzorial; urechi fără lobi, netivitate; deget mare subţire sau scurt. Linia minţii ştearsă sau absentă. Aasul furnizează şi el un indiciu: cei sugestibili se întâlnesc în proporţie notabilă printre cei al căror nas are fie o formă convexă cu terminaţie ascuţită, fie formă concavă cu tei minuţie rotundă Toate aceste semne sunt aproximative. Dar ddcă un individ prezintă mai multe din ele, atunci fără îndoială că este un „subiect”.

O altă idee inhibitoare care îi reţine adeseori pe începători este teama de ridicol, în aparenţă inevitabil, de eşec. Hipnotizorul,

cunoscut ca atare nu este luat peste picior când efectul nu este cel aşteptat. De începător, dimpotrivă, se râde când ceva nu-i reuşeşte. Aceasta pentru că, pentru omul de rând hi-pnotizorul este o fiinţă înzestratănt puteri supranaturale. Nu sende de eşec, ci de pretenţia lui nejusiificală. Cei cu experienţă în domeniu sunt obişnuiţi cu afrontul de şi nu-şi fac probleme din atâta lucru. Dar nimic nu ne împiedică să procedăm cu grijă şi să alegem pentru pl. unele încercări, un individ prezentând toate semnele de câte am vorbit. Şi de altfel riscul este de scurtă durată. De îndată ce un domn a reuşit în public o singură hipnoti/are, şi cei mai porniţi în a se distra pe seama lui îl vor privi cu uimire. Rutina intelectuală închide într-o carapace atâta creiere, încât

cel ce reuşeşte să se elibereze de acest lucru hotărându-se să practice ceva atât de insolit ca hipnotismul piovoacă întotdeauna uimire.

Deşi calea precedentă rămâne cea mai rapidă pentru pregătirea pentru telcosihie, pentru că se poate forma un experimentator în maximum o lună, mai există şi alte metode pe care le putem utiliza pre deosebire de toţi ceilalţi. Mai întâi conformându-ne principiilor Educaţiei psihice elementare pe cai e le-am expus în lucrarea *Puterea Voinţei*.

Apoi practica obişnuită a anumitor reguli pe care le vom prezenta în continuare.

1. Tăcerea – Nu este vorba de a deveni un stilist şi nici strict laconic. Mai ales

intimitatea morală şi intelectuală trebuie să rămână tăcută şi să respingă orice confidenţă, orice exprimare verbală, orice luare de contact. Toate acesteia conţin numeroase mişcări afective exteriorizatoare, de dinamism psihic, şi operează o condensare metodică susceptibilă de a-i întări chiar şi pe cei mai slabi. Spontaneitatea orală trebuie de asemenea stăpânită printr-un efort de atenţie care va substitui întotdeauna cuvintele celor ce tind să smulgă primul impuls. Un nou efort, o nouă încordare a muşchilor, noi unităţi de energie, care se condensează.

2. Izolarea de sine[20] – odată obişnuiţi cu regula precedentă, o vom completa prin

20 Nu folosesc aici cuvîntul izolare întrebuinţat în psihism.

retrageri periodice, în solitudine. Este de la sine înţeles că pentru a evita dezordonaâea intelectuală pe care o numim visare şi care contravine, în mod foarte insidios, regulilor tăcerii, vom fixa *gândurilor noastre o* orientare deliberată. *De pildă*: medităm la viitoarele realizări, facem o revizie mnemonică a incitărilor sau a veleităţilor trăite de la prima recapitulare analogă (ceea ce ne permite să eliminăm influenţele străine), apoi exerciţii de antrenament respirator sau de imaginaţie activă.

Această practică, izolarea de sine, ataşează solid elementele psihologice ale personalităţii, previne agresiunile, împrăştierile, disocierile, adunând într-un cuvânt la un loc esenţialul „eului”.

3. Bespiraţia. Toată lumea cunoaşte

efectele perturbatoare ale atenţiei asupra ritmului respirator. Se mai ştie, de asemenea, că orice act de telepsihie voluntară, cere o activitate prelungită a atenţiei. Întărind muşchii care comandă inspiraţia, vom ajunge să realizăm emisiuni telepsihice mai puternice mai lungi, fără să ne simţim prea obosiţi. Activăm de asemenea, în mod considerabil, elaborarea forţei nervoase al cărei rol primordial a fost definit în capitolul III. De aceea, toate metodele de yoga, de fachirism sau de simplu magnetism animal insistă atâta asupra oportunităţii exerciţiilor respiratorii. Au fost propuse mii de variante ale acestor exerciţii. Cititorului nu-i rămâne, aşadar decât să aleagă. Ţin totuşi să spun că ajunge să respire atent şi lung două-trei

sferturi de oră pe zi. La realizarea acestui lucru îl poate ajuta mai ales mişcarea.

Sporturile, aşa cum sunt înţelese actualmente, duc la un atletism aproape unic muscular şi de altfel trecător. În toate cazurile, ele sunt incluse într-o cu totul altă concepţie decât practicarea psihismului. Numai aşa-zisa gimnastică suedeză rămâne compatibilă cu învăţămintele noastre. Ea sporeşte rezistenţele fiziologice fără a altera vreun organ surmenindu-l.

4. Imaginaţia – Am văzut în capitolul III, că trebuie să exprimăm în imagini ceea ce vrem să sugerăm. Dar nu ajungem la acest lucru întotdeauna dintr-odată. Pictorii şi sculptorii, deşi vizual dotaţi, exersează mult timp înainte până îşi fixează în minte liniile, culorile şi planurile până să ajungă a le

vedea exact cum sunt. Puţin câte puţin ei ajung să fie capabili nu numai să *reţină* dar să şi *creeze*.

Cel ce practică telepsihia ar trebui să-şi educe în acelaşi fel imaginaţia. Gândindu-se la acest lucru, cu timpul se va obişnui să privească cu atenţie caractere morfologice ale lucrurilor şi fiinţelor. El îşi va folosi momentele în care se retrage ca să-şi amintească de obiecte, de persoane, de scene. Va evoca figuri absenţe şi le va detalia trăsăturile. Pentru a completa antrenamentul, el poate să-l adapteze şi auzului, mirosului, pipăitului şi chiar gustului.

Viaţa ne oferă zilnic mai multe ocazii de a ne folosi de acţiunea mentală. Încercând mai întâi eforturi scurte şi uşoare, apoi din

ce în ce mai lungi şi mai complicate, ne desăvârşim antrenamentul, ceea ce nu înseamnă însă a înceta să mai exersăm. Dimpotrivă este bine să ne menţinem în stare activă toate facultăţile care concură la influenţarea telepsihică.

XVI. Telepsihia empiricilor

Toată lumea ştie, dacă nu din constatare directă, cel puţin din mărturisiri, de fenomenele atribuite acelor empirici decoraţi cu nume de vrăjitori, a căror rasă se perpetuează, în ciuda răspândirii şcolii primare1 şi a pozitivismului[21][22], în unele din regiunile noastre mai ales în Bretonia şi în Isere.

Făcând abstracţie de fantasmagoniile

21 La examinarea recruţilor după Incorporare, 25»/o erau analfabeţi.
22 Există In Franţa, milioane de persoane care cred în existenţa diavolului, şi transmit şi copiilor convingerile lor.

supraadăugate de legende şi de ingredientele botanice sau alte lucruri care explică îndeajuns eficacitatea anumitor „ursitori”, rămâne de netăgăduit faptul că oamenii inculţi şi creduli reuşesc să acţioneze, fără să-i atingă sau să-i vadă, asupra acelor pe care vor să-i afecteze.

Tipul de vrăjitorii şi originea doctrinelor rătăcite care le inspiră practicile, au fost studiate cu o admirabilă capacitate şi o documentare impresionantă de Stanislas de Guaita[23]. Ca şi acesta din urmă am certitudinea că o lume supra-normală de fiinţe şi de energii contribuie uneori la operele de vrăjitorie[24]. Dar singurele proprietăţi ale psihismului uman, aşa cum

---

23 De acelaşi autor, Cheia magiei negre.
24 Vezi Ştiinţa Ocultă şi Magia practică, de acelaşi autor.
4 Animalul resimte acţiunea teiepsihică a omului.

le-am abordat în această carte, explică foarte bine efeote obţinute în mod obişnuit de cei ce cred în descântec, mai ales acele tulburări sau sugestii pe care ştiu să le transmită oamenilor şi animalelor. Să deschidem *Dragonul roşu,* sau orice altă carto despre vrăjitori şi vrăji. Vom observa numaidecât că pentru cel mai neînsemnat rezultat experimentatorul trebuie să îndeplinească o lungă serie de acte, dificile, greoaie, periculoase, impresionante, destinate a-l exalta.

El trebuie să caute şi să adune, la momente precise, ierburi ciudate, să sacrifice un animal de la care ia sângele şi organele, să viziteze morminte în timpul nopţilor ca să-şi procure oscioare sau cuie „din sicriul unui om mort în acelaşi an, fără

să se spovedească.

După ce a adunat toate aceste substanţe, tot atât de numeroase pe cât de heteroclite, de care are nevoie pentru vrăjile lui, vrăjitorul trebuie să le închine Forţelor întunericului, să le amestece şi să le transmită până la saturaţie influxul nervos – de aceea amestecul este însoţit de *tot felul de imprecaţii*. *El va amesteca aproape* întotdeauna şi un obiect sfiinţit, fără ştirea preotului, sustrăgându-l din altar înaintea începerii slujbei. Înainte de toate, o primă iniţiativă, destul de delicată, se impune: procurarea de la persoana pe care vraja lui trebuie s-o atingă, a câtorva fire de păr sau bucăţi rupte din haine, prin care el speră să stabilească legătura.

Toate acestea, cer din partea lui, zile şi

uneori săptămâni, o atenţie susţinută, fix orientată, violente eforturi de voinţă – care sunt dovada implacabilei sale hotărâri. Obsesia a ceea ce vrea să obţină creşte pe măsură de operaţia continuă. Cum el crede din tot sufletul în gravitatea sacrilegiilor sale şi a invocaţiilor sale păgâne, imaginaţia sa freamătă şi reacţionpfi7 ă asupra emotivităţii lui care vibrează intens iar încrederea oarbă pe care o are în practicile lui şi în irezistibila putere de care crede că dispune în timp ce le îndeplineşte, dă gândurilor sale o fermitate de neclintit. Astfel, acel *modus operandi* al atâtor reţete superstiţioase se identifică perfect cu acela al psihismului metodic. Formulele oficiantului acţionează înainte de toate asupra lui însuşi. Însufleţul lui primitiv şi

pătimaş ele determină elanuri frenetice, ale căror repercusiuni telepsihice lovesc adesea cu mai multă forţă decât o emisiune sistematică. Chiar dacă suntem decepţionaţi, ignorantul, stupidul, delirantul vrăjitor obţine uneori ceea ce oamenii cultivaţi, raţionali, dar slabi şi fără convingere nu vor obţine niciodată. Ca să-ţi reuşească vrăjitoriile, trebuie să fii predestinat adică predispus printr-o fire cum numai în regiunile pe jumătate sălbatice întâlneşti.

Să nu uităm, ca să-i liniştim pe cei fricoşi, că după o lege absolut verificată, nimeni nu va reuşi să afecteze telepsihic o fiinţă cu mult mai subtilă decât el.

Cei ce citesc aceste rânduri şi le înţeleg pot să se considere inaccesibili oricăror

vrăji făcute de oameni care le sunt inferiori.

XVII. Negatori şi detractori

Putem spune că în filosofie, metafizică sau religie acel *ultima ratio* al unei păreri nu este altceva decât temperamentul. Schimbările de concepţie cele mai complete se explică prin evoluţia religiei. Acel subiectivism care este foarte normal într-un domeniu ideologic devine greu admisibil când se extinde la ştiinţa experimentală.

Totuşi, savanţii când au respins, când au admis realitatea fenomenelor magnetismului animal pentru a-i da, în cele din urmă, după publicarea lucrărilor lui Braid, pe la 1742, o recunoaştere oficială, care însă n-avea să fie decât provizoriu definitivă. Hipnotismul a fost atunci în mare vogă în lumea ştiinţifică şi medicală. Era o

chestiune de modă. I se atribuia o însemnătate mult mai mare decât avea.

„Descoperirea lui Braid, scria pe scurt Dr.-ul J. P. Philips1 are cu totul altă importanţă decât cele pe care tocmai i le-au descoperit câţiva chirurgi francezi. Chiar şi cei mai simpli practicieni fără o cultură intelectuală sunt obligaţi să recunoască că ea constituie cucerirea cea mai mare care a fost vreodată făcută în medicină „Istoria naturală şi filosofie”.

Vântul şi-a schimbat direcţia. A fost de ajuns ca un neurolog celebru să vrea a-şi întrece predecesorii cu teorii noi. Maeister dixit. Pura ortodoxie a Facultăţii recomandă pentru moment fanaticilor ei discipoli să se arate mai puţin neîncrezători faţă de fenomenele hipnotice. Astfel, putem citi sub

semnăturile lui M. M. F. Achille Delmas fost şef al clinicii de boli mintale a Facultăţii de medicină din Paris şi Marcel Boli, profesor agregat al Universităţii, doctor în ştiinţe, următoarele[25] „Nu reţinem nimic2 din hipnoză, aşa cum am crezut a o înţelege, căci ea are la bază interpretări greşite. Hipnoza este simularea* somnuliji „somnambulic de către nişte subiecţi perfect treji, hipnotismului nu-i mai rămâne decât să fii o complice cu subiectul4 sau păcălit de eltf. Este fără replică, dar autorii ar trebui să ne spună din ce cercetări experimentale şi-au luat afirmaţiile. Au căutat oare să verifice personal, prin aplicarea procedelor hipnotice pe cel puţin o sută de indivizi luaţi la întâmplare,

---

25 Dr. J. P. Philips - Curs teoretic şi practic de Braidism,

realitatea sau inexistenţa hipnozei? Ne îndoim.

Hipnoza este după ei, simulare să vedem. Confraţii lor care au scris ou 24 ani mai înainte erau deci nişte obsedaţi.

„Pe 12 aprilie 1829 – scrie Cul crre, doctorul Coloquet face o operaţie de cancer la sân unei doamne de 64 ani, în timp ce ea era sub efectul hipnozei. După cum însăşi ea mărturiseşte n-a simţit nicio durere şi nu-şi aminteşte nimic de operaţie”. În 1846, doctorul Loysel, din Cherburg extirpa o tumoare din regiunea mastoidiană unei femei de 30 ani adormită. După ce s-a trezit ea a declarat că nu o durea nimic, că nu a simţit nicio durere în timpul operaţiei şi că nu ştia nimic despre ce se petrecuse cu ea. Acelaşi chirurg, în câteva luni, ajunsese la a

douăsprezecea operaţie practicată în timpul somnului hipnotic. În aceeaşi epocă, Fanton, Toswel şi Joly, din Londra au amputat, în condiţii asemănătoare două coapse şi un braţ. În 1847, doi medici din Poitiers, M. M. Ribaud şi Kiaro, operând o tumoare de maxilar la o tânără, au făcut într-o primă şedinţă incizia tumorii, în a doua extracţia unui dinte; într-o a treia extirparea neoplasmului, totul fără nicio durere, datorită hipnozei. Această lungă şi crudă muncă, citim în rezumatul publicat în *Gazeta Spitalelor* a semănat mai ales cu o lecţie de disecţie făcută pentru studenţi decât o operaţie practicată pe un trup viu. Pe 4 decembrie 1859, M. M. Broca şi Follin au practicat la Paris incizia unui abees în anus la o femeie în vârstă de 40 ani,

hipnotizată. Operaţia sa – desfăşurat fără dureri. [26]

Câteva zile mai târziu. doctorul din Poitiers a amputat piciorul unui bărbat tot sub anestezie hipnotică. Pacientul n-a simţit nicio durere, dar a fost conştient în timpul operaţiei. Am simţit, a spus el, ce mi-au făcut şi dovada că nu mint, este că piciorul mi-n fost tăiat în momentul în care dv. mă întrebaţi dacă simţeam vreo durere. Doctorul Esdaille, chirurg la Spitalul din Calcutta a executat în şase ani, în aceeaşi epocă, şase sute de operaţii prin hipnoză, sub controlul unei comisii de medici, chirurgi şi savanţi, numită la cererea sa de guvern.

Domnii Achile Delmas şi Marcel Boli ne

---

26 Dr. Cullere, Magnetism ft Hipnotism, Paris 1887.

vor spune poate că toţi subiecţii despre care este vorba au împins simularea până la disimularea insensibilităţii în timp ce scalpelul, ferestraiele şi răzuitorul de oase le disecau carnea. În cazul acesta am putea înţelege că medicii care i-au operat aveau un oarecare avantai ca să fie complici sau să se lase înşelaţi. Câţi sunt complici şi câţi păcăliţi atunci printre medici.

În mod sigur, teoriile emise de toţi aceşti practicieni au fost revizuite cu timpul, în sensul indicat de mine în capitolul V st printre faptele obrva + e de ei mitomania şi simularea au avut un rol considerabil, dar aceasta nu înseamnă că hipnoza nu există şi că adevăratele păcăleli sunt altele decât cele pe care le cred unii. Este de ajuns de altfel să experimentăm pentru a constata că

în ciuda oricărei negări, hipnotismul este o realitate pe care nu o putem suprima printr-o trăsătură de condei.

În ciuda dispreţului manifestat de Facultate se pot spune foarte multe despre acţiunea telepsihică, mai ales domnii Achille Delmas şi Boli, care au numit aceste coincidenţe – telepatie. La aceasta trebuie să mai adăugăm că în miile de observaţii şi experienţe relatate, sunt tot atâtea fapte probatoare şi chiar de-ar fi fapte izolate, de dragul adevărului şi nu pentru capriciile ştiinţei oficiale, trebuie luate în seamă. Exact acest lucru l-am făcut prin prezenta lucrare. Am făcut-o cu speranţa că-i voi provoca pe cercetători, să aducă lămuriri noi asupra acestei probleme, atât de legate de influenţa reciprocă pe care noi toţi o

exercităm, conştienţi sau inconştienţi, unii asupra celorlalţi.

CUPRINS

Prefaţa

PARTEA I Teorii şi procedee

Introducere în studiul puterii gândiru

Ce trebuie să ştim înainte de a începe experienţele.

Legile telepsihiei

Instrucţiuni practice generale pentru a influenţa pe cineva fără ca el să-şi dea seama...

Consideraţii preliminare

Primele măsuri ce trebuie luate

Construirea imaginilor

Elaborarea şi condensarea energiei psihice.

Disponibilizarea

Raportul

Emiterea (transmiterea)

Durata şi lrecvenţa emisiunilor

Recuperare – Densitate cerebrală

PARTEA A II-A

Producerea unor fenomene pe subiecte de experienţă

Comunicări concertate

Condiţii de experimentare

Culorile şi formele

Sunetul...

Mirosul şi gustul

Senzaţiile tactile

Impulsuri musculare

Stări emotive...

Transmiteri literare

Sugestia mentală asupra unor subiecte de experienţă în stare de veghe

În stare de veghe

Antrenamentul pasivităţii mentale prin procedeele lui Cumberland.

În stare de hipnoză...

Hipnoză prin acţiune mentală...

P \RTE \ A III-A Diverse adaptări

Comunicarea telepsihică a sentimentelor Consideraţii generale...

Dinamismul pasional

Oprirea împrăştierii dinamismului

Gestiunea interioară

Planul (notele de disponibilizare)

Tratamentul mental al bolilor

Cum să combatem influenţele nefaste Prevenirea sau modificarea unei decizii supărătoare A feri sau a proteja pe cineva...

Dedublarea

Telepsihia în viaţa individuală şi

colectivă

PARTEA A IV-A Indicaţii complementare

Contraindicaţii, piedici, păreri

Dezvoltarea aptitudinilor telepsihice

Telepsihia empiricilor

Negatori şi detractori

Format: 16/54 xM. Apărut: 1992.